

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ ΜΑΘΗΤΗ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ

6^{ος} τόμος

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ
ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ**

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

**ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ
Γ' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ**

ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΗ

ΤΟΜΟΣ 6^{ος}

**ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ**

Συγγραφείς

Ρεγγίνα Κασιμάτη
Κοινωνιολόγος
Εκπαιδευτικός Β'/θμιας
Εκπαίδευσης

Στράτος Γεωργούλας
Επίκουρος Καθηγητής
Κοινωνιολογίας
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Μαρία Παπαϊωάννου
Δρ.Κοινωνιολόγος
Εκπαιδευτικός Β'/θμιας
Εκπαίδευσης

Ιωάννης Πράνταλος
Κοινωνιολόγος
Διδάκτορας Φιλοσοφίας

Μέλη Επιτροπής Κρίσης

Σωκράτης Κονιόρδος
Επίκουρος Καθηγητής
Κοινωνιολο-γίας,
Πανεπιστήμιο Κρήτης

Χρήστος Πατσός
Διδάκτορας Κοινωνιολογίας,
Εκπαιδευτικός Β'/θμιας
Εκπαίδευ-σης

Σοφία Σταμάτη
Κοινωνιολόγος, Εκπαιδευτικός
Β'/θμιας Εκπαίδευσης

Εποπτεία στο πλαίσιο του
Παιδαγωγικού Ινστιτούτου
Νικόλαος Πετρόπουλος
Σύμβουλος του Παιδαγωγικού

Ινστιτούτου

**Γλωσσική Επιμέλεια
Μαιρίτα Κλειδωνάρη
Φιλολόγος**

**Φωτογραφική Επιμέλεια
Ευγενία Κουμαντάρη
Κοινωνιολόγος, Εκπαιδευτικός
Β'/θμιας Εκπαίδευσης**

**Προσαρμογή του βιβλίου για
μαθητές με μειωμένη όραση
Ομάδα Εργασίας Ινστιτούτου
Εκπαιδευτικής Πολιτικής
Μετατροπή
Τζώρτζη Δήμητρα
Επιμέλεια
Σκούταρη Σπυριδούλα**

7.2. Κοινωνικές βάσεις της εξουσίας

Η δημοκρατία είναι ένα πολιτικό σύστημα στο οποίο εκφράζεται η λαϊκή βούληση. Είναι όμως έτσι; Είναι η αντιπροσωπευτική δημοκρατία ένα πολιτικό σύστημα στο οποίο όλοι παίρνουν μέρος στη λήψη των αποφάσεων ή ασκούν εξουσία; Για να το πούμε διαφορετικά, η αντιπροσωπευτική δημοκρατία είναι μια πραγματικότητα ή μια επίφαση;

Σε γενικές γραμμές, στις δημοκρατικές κοινωνίες υπάρχουν τρεις θεωρητικές προσεγγίσεις για την εξουσία και τον έλεγχο που αυτή ασκεί: το

μοντέλο των ελίτ, το πλουραλιστικό μοντέλο και το μαρξιστικό μοντέλο.

Το μοντέλο των ελίτ

Βασικοί εκπρόσωποι αυτής της θέσης θεωρούνται ο Β. Παρέτο, ο Ρ. Μίκελς, ο Τσ.Ρ. Μιλς. Σύμφωνα με τον Β. Παρέτο, ελίτ είναι οι πρώτοι, οι διαλεχτοί, οι άριστοι μιας κατηγορίας προσώπων. Ειδικότερα, και σύμφωνα με τον Τσ.Ρ. Μιλς, που πρωτοστάτησε στην ανάπτυξη του σχετικού μοντέλου, η πολιτική ελίτ αποτελείται από την ηγετική ομάδα που εμφανίζεται ως κύριος φορέας άσκησης της πολιτικής εξουσίας και περιλαμβάνει όχι μόνο

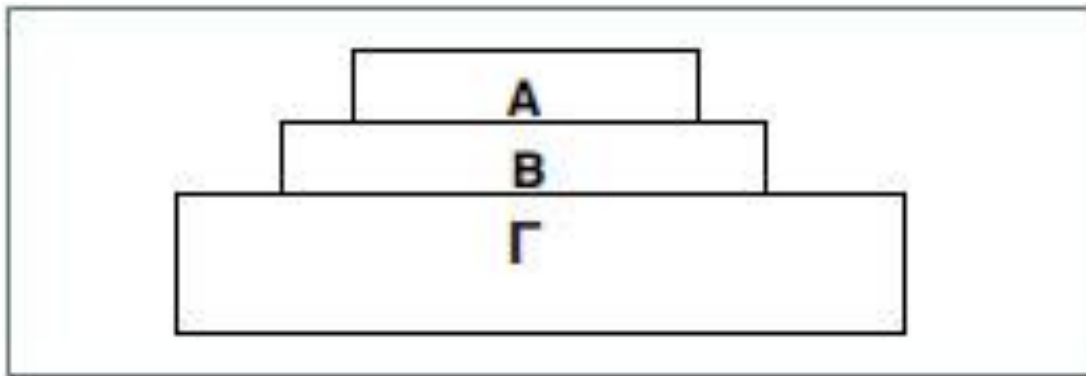
αυτούς που παίρνουν τις πολιτικές αποφάσεις, αλλά και αυτούς που ασκούν αντιπολίτευση και εκφράζουν κατεστημένα συμφέροντα (βλ. πίνακα 7.2).

Η οικονομική ελίτ αποτελείται κυρίως από διευθυντές μεγάλων επιχειρήσεων, μεγαλομετόχους και υψηλόβαθμα στελέχη των εργοδοτικών οργανώσεων. Αυτή η ελίτ λειτουργεί ως ομάδα πίεσης απέναντι στην πολιτική ελίτ με στόχο την υπεράσπιση των συμφερόντων της, ενώ, στην περίπτωση που νιώσει ότι τα συμφέροντα της απειλούνται, μπορεί να φτάσει μέχρι και στην ανατροπή της κυβέρνησης.

Τέλος, η στρατιωτική ελίτ α-

ποτελείται από τα ανώτερα στελέχη των ένοπλων δυνάμεων, των σωμάτων ασφαλείας και της αστυνομίας. Ο ρόλος τους είναι τόσο σημαντικός, που εντάσσεται στις γραμμές της ιθύνουσας ελίτ.

Οι ηγέτες των τριών αυτών ελίτ επικοινωνούν μεταξύ τους και αλληλοδιαπλέκονται, καθώς τα συμφέροντά τους είναι ταυτόσημα, πράγμα που οδηγεί σε μια μη εκλεγμένη ολιγαρχία (με εξαίρεση την πολιτική ελίτ), η οποία λαμβάνει όλες τις πολιτικές αποφάσεις και κατευθύνει το εθνικό πεπρωμένο.



Το μοντέλο των ελίτ αφορά κυρίως την αμερικανική κοινωνία και δείχνει την καθολική κυριαρχία του οικονομικού παράγοντα πάνω στον πολιτικό. Αυτή η κυριαρχία μετασχηματίζει την πολιτική σε διαχείριση τεχνοδιοικητικής φύσεως, με ό,τι αυτό σημαίνει για την πλειονότητα των πολιτών. Οι τεχνοκράτες είναι σύμβουλοι σε κυβερνητικά γραφεία που προτείνουν την επίλυση διάφορων κοινωνικών προβλημάτων με βάση οικονομικά δεδομένα, παραγνωρίζοντας έτσι

ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΟΒΑΡΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ. ΩΣ ΕΚ ΤΟΥΤΟΥ, ΜΕ ΤΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΔΕΝ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ Η ΛΑΪΚΗ ΒΟΥΛΗΣΗ, ΕΝΩ ΜΕΘΟΔΕΥΕΤΑΙ Η ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΠΑΡΑΓΟΝΤΩΝ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, ΕΪΤΕ ΑΜΕΣΑ ΕΪΤΕ ΕΜΜΕΣΑ (ΌΠΩΣ Π.Χ. ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΟΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΜΠΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥ ΜΕ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΟΠΛΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΑΜΥΝΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ).

Το πλουραλιστικό μοντέλο

Οι σύγχρονες κοινωνίες διακρίνονται από κάθε είδους συ-

γκρούσεις που λαμβάνουν χώρα σ' αυτές και από τους διαφορετικούς τρόπους ζωής γύρω από τους οποίους οι πολίτες οργανώνουν τα συμφέροντά τους. Πολλά κινήματα, κόμματα και διάφορες ενώσεις ανταγωνίζονται μεταξύ τους για το ποιος θα έχει τη μεγαλύτερη επιρροή στην κοινωνία. Σύμφωνα με το πλουραλιστικό μοντέλο οι πολιτικές αποφάσεις είναι αποτέλεσμα διαπραγματεύσεων και συμβιβασμών ανάμεσα σε αυτές τις διαφορετικές ενώσεις και ομάδες συμφερόντων. Καμία από αυτές τις ομάδες δε φαίνεται να κρατά στα χέρια της όλη τη δύναμη, η οποία μάλλον διαχέεται σε ολόκληρη την κοινωνία-

α.

Οι θεωρητικοί του πλουραλιστικού μοντέλου (όπως ο Ρ. Νταλ, ο Ρ. Αρόν και ο Τζ. Γκαλμπρέιθ) ισχυρίζονται ότι η δύναμη διαχέεται σε διάφορους τομείς, δηλαδή στον πνευματικό, το στρατιωτικό, τον οικονομικό, τον πολιτικό και το διοικητικό τομέα. Οι ελίτ των τομέων αυτών - είτε συνεργάζονται μεταξύ τους είτε ανταγωνίζεται ο ένας τον άλλον εκφράζουν αιτήματα και πιέσεις της κοινωνικής βάσης. Κάθε ελίτ έχει τη δυνατότητα να ασκήσει βέτο* και να ανατρέψει τις απόψεις των άλλων. Έτσι η εξουσία δεν ασκείται μόνο από μια διευθυντική τάξη (το επίπεδο Α της πυραμίδας του Μιλς)

αλλά και από τις ελίτ των διαφόρων τομέων, όπως είναι οι διανοούμενοι, οι συγγραφείς και οι επιστήμονες, οι αρχηγοί του στρατού και της αστυνομίας, οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής, οι ηγέτες των εργατικών συνδικάτων και των πολιτικών κομμάτων, οι ανώτατοι υπάλληλοι στη διοικητική εξουσία. Στα πλουραλιστικά πολιτικά συστήματα οι έχοντες εξουσία χαλιναγωγούνται από τους νόμους, ελέγχονται θεσμικά από το κράτος, ενώ φαίνεται ότι οι διάφορες ομάδες συμφερόντων απολαμβάνουν ένα υψηλό ποσοστό αυτονομίας.

Το μαρξιστικό μοντέλο

Η μαρξιστική οπτική θεωρεί ότι τόσο η ελιτίστικη όσο και η πλουραλιστική άποψη συγκαλύπτουν την πραγματικότητα ή ενισχύουν την αυταπάτη της ύπαρξης αυτόνομου πολιτικού πεδίου.

Ο Μαρξ ισχυρίστηκε ότι το κράτος υπηρετεί τα συμφέροντα των κυρίαρχων τάξεων και χάρη στους θεσμικούς μηχανισμούς καταστολής που διαθέτει μπορεί να ασκεί την εξουσία του στα εργατικά στρώματα. Οι κυριότεροι μηχανισμοί καταστολής που χρησιμοποιεί το κράτος είναι η αστυνομία, ο στρατός, τα δικαστήρια, οι φυλακές. Οι μεταγενέστεροι, με επικεφαλής τον Λ. Αλτουσέρ (L.

Althusser, 1918-1990), επηρεασμένοι από τη σκέψη του Μαρξ προσέθεσαν στους μηχανισμούς καταστολής και τους ιδεολογικούς μηχανισμούς με τους οποίους το κράτος αναπαράγει την κυρίαρχη ιδεολογία. Οι ιδεολογικοί μηχανισμοί, είτε δημόσιοι είτε ιδιωτικοί, λειτουργούν με βάση την πειθώ και την προπαγάνδα. Σ' αυτούς τους μηχανισμούς κατατάσσουν οι μαρξιστές το σχολείο, την οικογένεια, την κοινωνική ασφάλεια, τον έλεγχο των ανηλίκων παραβατών κ.ά.

Ο πολιτικός ιδεολογικός μηχανισμός υπηρετείται από τα διάφορα κόμματα, ενώ ο ιδεολογικός μηχανισμός πληροφό-

ρησης του κοινού από τον Τύπο, το ραδιόφωνο, την τηλεόραση κτλ. Οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους επιτρέπουν την αναπαραγωγή των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων και δημιουργήθηκαν, σύμφωνα με τον Λ. Αλτουσέρ, επειδή οι μηχανισμοί καταστολής δεν αρκούν για να διασφαλίσουν την ηγεμονία της κυρίαρχης τάξης.

Πίνακας 7.2. Επαγγελματική απασχόληση της κύριας και της δευτερεύουσας κυβερνητικής ελίτ της Ελλάδας (1974-2001)

Επάγγελμα	Κύρια ελίτ ¹		Δευτερεύουσα ελίτ ²	
	Απόλυτος αριθμός	Ποσοστό	Απόλυτος αριθμός	Ποσοστό
Δικηγόρος	50	36,0	57	30,5
Καθηγητής ΑΕΙ	11	7,9	22	11,7

¹ \

²

Οικονομο- λόγος	14	10,1	9	4,8
Ιατρός	10	7,2	19	10,2
Πολιτικός Μηχανικός/ Αρχιτέκτο- νας	12	8,6	17	9,1
Δημοσιο- γράφος	7	5,0	9	4,8
Στρατιωτι- κός	6	4,3	11	5,9
Άλλο	29	20,9	43	23,0

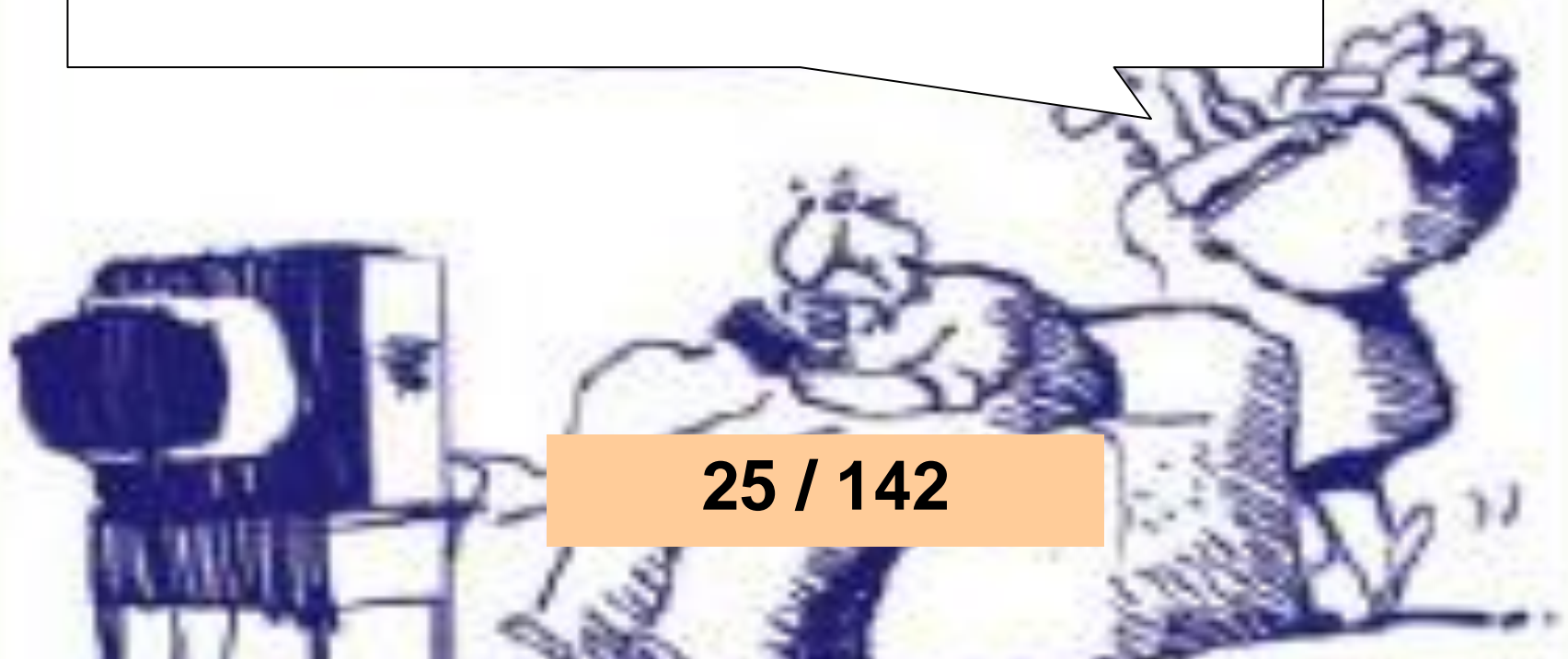
Σύνολο	139	100,0	187	100,0
---------------	------------	--------------	------------	--------------

Πηγή: Δ. Μπουρίκος και Δ.Α. Σωτηρόπουλος (2003: 111-112)

1. Βουλευτές της Ν.Δ. και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. που χρημάτισαν υπουργοί, αναπληρωτές υπουργοί ή υφυπουργοί τρεις ή περισσότερες φορές κατά την περίοδο 1974-2001. Το 82,7% κατέλαβαν αξίωμα υπουργού.
2. Βουλευτές της Ν.Δ. και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. που χρημάτισαν υπουργοί, αναπληρωτές υπουργοί ή υφυπουργοί για λιγότερες από τρεις θητείες κατά την περίοδο 1974-2001. Το 28,5% κατέλαβαν αξίωμα υπουργού.

«Με αυτό το σχήμα αποδίδουμε την πυραμίδα της δύναμης του Τσ.Ρ. Μιλς, που περιλαμβάνει τρία επίπεδα. Το Α επίπεδο δείχνει την ομάδα που αποτελείται από την κυβέρνηση, τους στρατιωτικούς και τους διευθυντές μεγάλων επιχειρήσεων. Το Β δείχνει τις διάφορες ομάδες συμφερόντων που κατέχουν ένα μέσο επίπεδο δύναμης. Το Γ επίπεδο δείχνει τη «μαζική κοινωνία», το λαό, που έχει τη λιγότερη δύναμη και ελέγχεται από τα πάνω» (R.G. Braungart, 1976:225).

**ΜΗΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙΣ ΡΕ ΠΑΝΤΕΛΗ...ΑΝ
Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΞΑΡΤΙΟΤΑΝ ΑΠΟ
ΤΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΔΕ ΘΑ ΣΟΥ ΕΙΧΑΝ
ΔΩΣΕΙ ΤΟ ΤΗΛΕΚΟΝΤΡΟΛ**



Εικ.7.10 Γελοιογραφία του Γ. Δερμεντζόγλου (Ελληνική Πολιτική Γελοιογραφία, Ινστιτούτο Δημοκρατίας Κ. Καραμανλής, εκδ. Ι. Σιδέρης, 2002).

«Οι Γκλιρ και Όρλεανς [Αμερικανοί κοινωνιολόγοι] γράφουν: "το κράτος είναι μια διακριτή οργάνωση υπεύθυνη για την τάξη στην κοινωνία... υπηρετεί τα συμφέροντα όλων και όχι μόνο αυτά της οικονομικής ελίτ". Στην πραγματικότητα οι επιχειρηματίες αντιμετωπίζουν τους αξιωματούχους της κυβέρνησης ως θανάσιμους εχθρούς και όχι ως εκτελεστικά όργανά τους. Η ύπαρξη του κράτους είναι μια αναγκαία αλλά όχι ελέγ-

ξιμη συνθήκη για την ύπαρξη των επιχειρήσεων τους. Οι επιχειρηματίες είναι επιφυλακτικοί με την κυβέρνηση, αν και εξαναγκάζονται να συνδιαλαγούν μαζί της για την προώθηση των συμφερόντων τους... Η ισχύς των επιχειρηματιών πάνω στην κυβέρνηση...συνδέεται με τη χρήση του τεχνολογικού μονοπωλίου αλλά και με τον επηρεασμό του εκλογικού σώματος...» (B. Chasin και G. Chasin, 1974:42).

«Ο Φουκώ (M. Foucault, 1926-1984) ισχυρίζεται ότι η εξουσία δεν αποτελεί κτήμα του ατόμου, μιας κοινωνικής ομάδας ή μιας κοινωνικής τάξης, αλλά κυκλοφορεί μέσα από το κοινωνικό σώμα. Είναι διάχυτη στην κοινωνία μέσα από μια μορφή οργάνωσης, όπου εμπλέκονται όλα τα άτομα, συνίσταται σε τεχνικές που καθυποτάσσουν το σώμα, εξουσιάζουν τις κινήσεις και υπαγορεύουν τρόπους συμπεριφοράς. Εξουσία, λόγος και γνώση είναι τόσο στενά συνδεδεμένα στοιχεία, ώστε ο Φουκώ μιλά για το σύμπλεγμα εξουσίας/γνώσης. Η γνώση παράγει εξουσία και η εξουσία δεν μπορεί να ασκείται χωρίς την ύπαρ-

**ξητης γνώσης. Από τη σκοπιά αυτή ο Φουκώ θεωρεί ότι η εξουσία δεν έχει μόνο αρνητικό χαρακτήρα (ως καταπίεση, περιορισμός, απαγόρευση), αλλά είναι συγχρόνως παραγωγική με την έννοια ότι κατασκευάζει νέα αντικείμενα γνώσης, νέους λόγους περί αλήθειας»
(Μ. Πετμεζίδου, 2003:25).**

7.3. Πολιτική συμπεριφορά και κοινωνικοί παράγοντες που την επηρεάζουν

Τα πολιτικά κόμματα και οι ομάδες συμφερόντων στο πλαίσιο των κοινοβουλευτικών συστημάτων, προσπαθούν να πείσουν τους πολίτες

για το δίκαιο των αιτημάτων και των απόψεων τους. Τα κόμματα αποτελούν τους πυλώνες της δημοκρατίας, αφού συμμετέχουν στο σχηματισμό κυβέρνησης και στη διαμόρφωση της πολιτικής βούλησης. Η κυβέρνηση, στο πλαίσιο του συστήματος αυτού, στηρίζεται συνήθως στην κοινοβουλευτική πλειοψηφία.

7.3.1 Πολιτικά κόμματα

Το σύγχρονο πολιτικό κόμμα είναι μια οργάνωση, μια μορφή πολιτικής δράσης οργανωμένης στη βάση συμφωνημένων αρχών, που επιδιώκει την ανάληψη της διακυβέρνησης.

Οι Μπολ και Πέτερς παρατη-

ρούν ότι τα πολιτικά κόμματα διακρίνονται από τρία στοιχεία:

- από τον κοινό στόχο τους, που είναι η κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας ακόμα και σε συνεργασία με άλλα κόμματα,**
- από ένα βαθμό οργάνωσης,**
- από κάποια στοιχεία εξωκοινοβουλευτικής υποστήριξης (συνδικάτα, κινήματα).**

Η εξέλιξη των πολιτικών κομμάτων και του κομματικού συστήματος συμπορεύεται με την εξέλιξη της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Η λειτουργία των κομμάτων στο πλαίσιο της δημοκρατίας συμβάλλει στην πολιτική διαπαιδαγώγηση, αλλά και στην πολιτική ενεργοποίηση ατόμων και ομάδων γύρω

από τις αρχές και τα συμφέροντα που τους ενώνουν. Ως εκ τούτου τα κόμματα αποτελούν κύριους χώρους παραγωγής και μεταβίβασης πολιτικών ηθών, είναι δηλαδή φορείς πολιτικής κοινωνικοποίησης.

Έτσι, τα σύγχρονα κόμματα, έχοντας το ρόλο του βασικού διαμεσολαβητή μεταξύ της κοινωνίας και της εξουσίας, αποτελούν τους σταθεροποιητικούς μηχανισμούς του πολιτικού συστήματος, αφού επεξεργάζονται, μορφοποιούν και μετατρέπουν τη λαϊκή βούληση σε πολιτικό λόγο. Αυτός είναι ο δρόμος διαμέσου του οποίου τα αιτήματα του λαού (ή έστω μιας μερίδας του) μετατρέπονται σε πολιτικές αποφά-

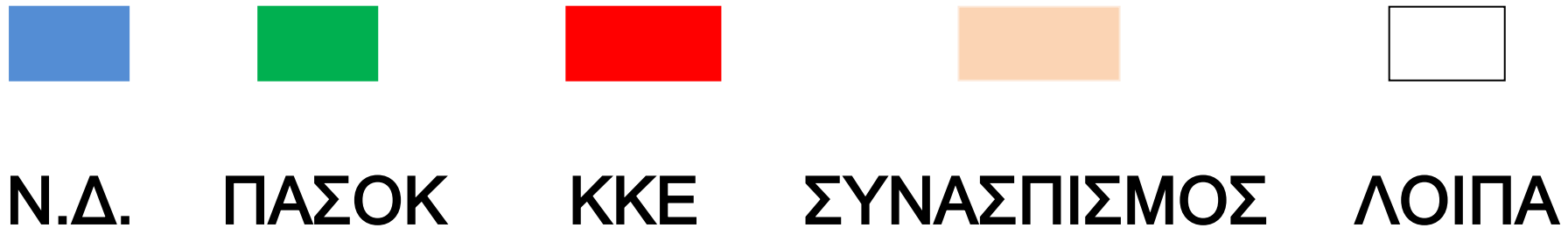
σεις.

Στην Ελλάδα στις εκλογές του 2004 τα κόμματα που εκπροσωπήθηκαν στο εθνικό Κοινοβούλιο είναι η Νέα Δημοκρατία, το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και ο Συνασπισμός της Αριστεράς των Κινήματων και της Οικολογίας (βλ. γράφημα 7.1). Στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκτός από τα παραπάνω κόμματα, συμμετέχει και ο Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός (βλ. πίνακα 7.3).

Θα πρέπει να επισημάνουμε, ενδεικτικά, μία από τις κυριότερες δυσλειτουργίες του πολιτικού συστήματος στη χώρα μας. Παρατηρείται ότι τα κόμ-

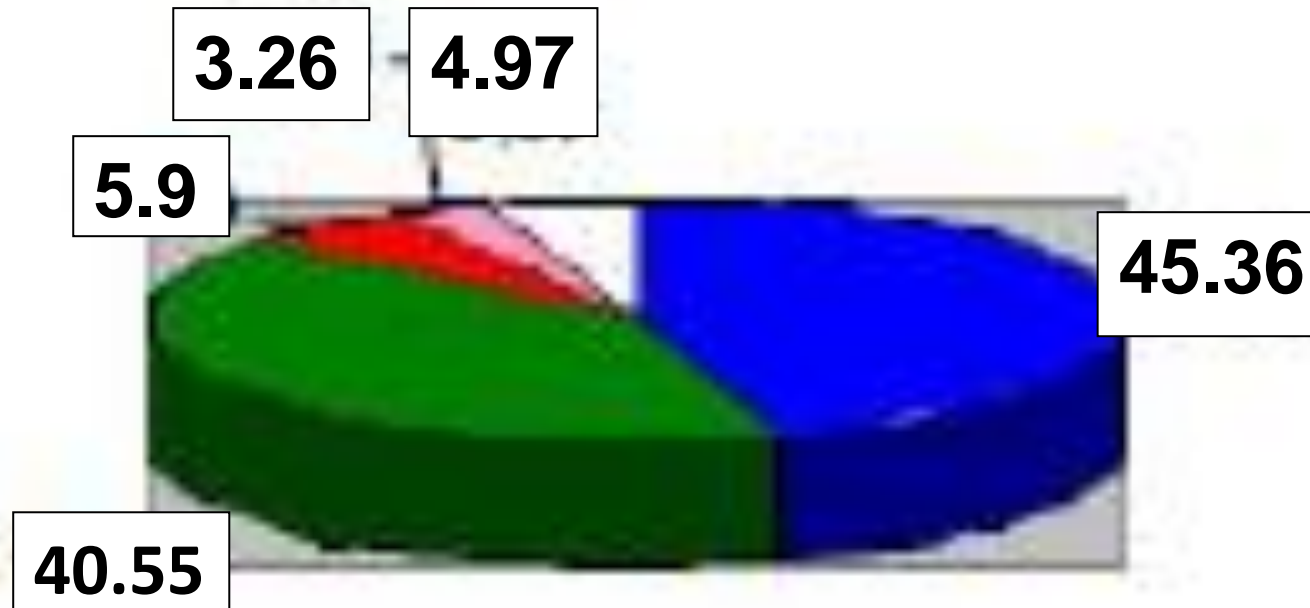
ματα έχουν επεκτείνει την επιρροή και τον έλεγχό τους σε πολλά κινήματα και σε διάφορες συλλογικές οργανώσεις, έχοντας σε γενικές γραμμές υποκαταστήσει την κοινωνία των πολιτών. Για παράδειγμα, οι συνδικαλιστικές παρατάξεις, οι γυναικείες οργανώσεις, τα κινήματα ειρήνης ελέγχονται άμεσα από διάφορα πολιτικά κόμματα, γι' αυτό και κάθε κόμμα «έχει» τη δική του γυναικεία οργάνωση ή το δικό του κίνημα ειρήνης. Ο στόχος των κομμάτων δεν είναι άλλος από τη διεύρυνση της εκλογικής τους βάσης και τη διασφάλιση της ιδεολογικής ταυτότητας των μελών τους.

Γράφημα 7.1. Εθνικές εκλογές 2004 - Ποσοστιαία κατανομή ψήφων και εδρών



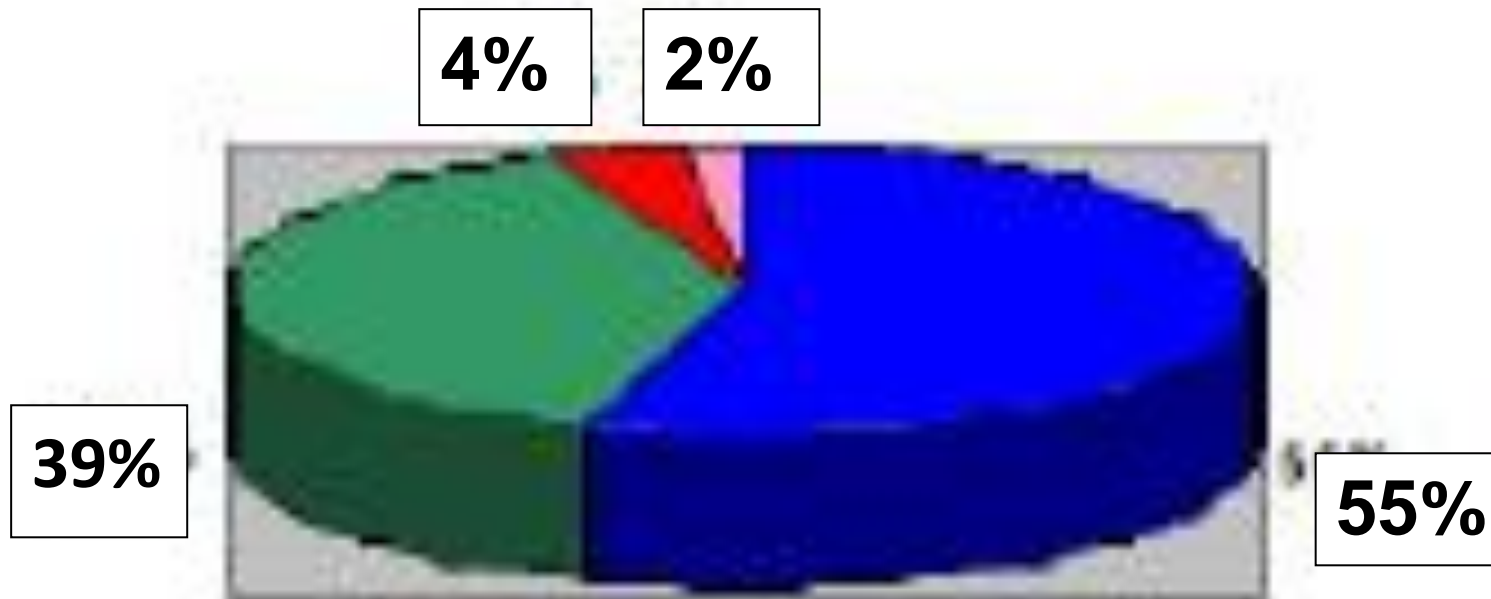
Πηγή: Υπουργείο Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, 2005 (Επεξεργασία Ν. Πετρόπουλου).

ΠΟΣΟΣΤΟ ΨΗΦΩΝ



36 / 144

ΠΟΣΟΣΤΟ ΕΔΡΩΝ



37 / 144

Πίνακας 7.3. Αποτελέσματα ευρωεκλογών 2004

Κόμματα	%	Ψήφοι	Έδρες
Ν.Δ.	43,01	2.633.574	11
ΠΑΣΟΚ	34,03	2.083.327	8
Κ.Κ.Ε.	9,48	580.396	3
ΣΥΝ	4,16	254.447	1
Λ.Α.Ο.Σ.	4,12	252.429	1

Πηγή: ΥΠ.ΕΣ.Δ.Δ.Α, 2005



Εικ.7.11α 1919: Οι εργάτες διεκδικούν το οκτάωρο από τους εργοδότες, (Sciences Economiques et Sociales, Ed. Bordas, Paris, 1995).

7.3.2 Ομάδες συμφερόντων

Άλλες μορφές οργανωμένης πολιτικής δράσης είναι οι ομάδες πίεσης ή οι ομάδες συμφερόντων ή τα λόμπι*. Οι θεωρίες για όλες αυτές τις οργανωμένες μορφές πολιτικής δράσης αναπτύχθηκαν στο πλαίσιο του πλουραλιστικού μοντέλου εξουσίας.

Πρόκειται για συνεκτικές κοινωνικές ομάδες που δραστηριοποιούνται οργανωμένα με σκοπό την προώθηση αιτημάτων και συμφερόντων. Η προώθηση των αιτημάτων τους γίνεται μέσω της πίεσης και της επιρροής που ασκούν κατά τις διαδικασίες λήψης πολιτικών αποφάσεων.

Αν πρόκειται για προώθηση συμφερόντων στη βάση κοινών αντικειμενικών χαρακτηριστικών (π.χ. εργατικά συνδικάτα), θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τον όρο «ομάδες συμφερόντων».

Αν πρόκειται για προώθηση αιτημάτων στη βάση κοινών αξιών και αντιλήψεων, όπως είναι τα αιτήματα των ενώσεων καταναλωτών ή των οικολογικών οργανώσεων, τότε είναι ακριβέστερος ο όρος «ομάδες γνώμης».

Και οι δύο πιο πάνω ομάδες διαφοροποιούνται από τα πολιτικά κόμματα, καθώς:

- α) δε στοχεύουν άμεσα στην κατάκτηση της εξουσίας και**
- β) δεν ασχολούνται με ευρύ-**

τερα πολιτικά θέματα.

Βέβαια, οι ομάδες πίεσης μπορεί να μη στοχεύουν στην κατάκτηση της εξουσίας, εντούτοις όμως μπορούν να μετεξελιχτούν σε κόμματα, όπως συνέβη στην περίπτωση του Κόμματος των Πρασίνων στη Γερμανία, το οποίο αρχικά ήταν μια οικολογική ομάδα.

Οι ομάδες πίεσης συνομιλούν με την εξουσία για θέματα που αφορούν τις νομοθετικές δραστηριότητες χρησιμοποιώντας διάφορες στρατηγικές (αποκλεισμός δρόμων, διαμαρτυρίες, τηλεοπτικά μηνύματα) που συνδέονται με το πολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο δραστηριοποιούνται, αλλά και με τη φύση του αιτήματος.

Όπως και τα κόμματα έτσι και οι ομάδες πίεσης διαμορφώνουν πολιτικές στάσεις και κοινωνικοποιούν πολιτικά ένα άτομο, αφού αυτό μπορεί να συμμετέχει σε μια τέτοια ομάδα μέσα από τις διαφορετικές ιδιότητές του (ως εργαζόμενος, ως καταναλωτής, ως κάτοικος συγκεκριμένης περιοχής, ενδεχομένως ως πολύτεκνος κτλ.) για την προάσπιση των ατομικών και των κοινωνικών συμφερόντων του.

Η λειτουργία των κομμάτων στην κοινοβουλευτική δημοκρατία και η συμβολή των ομάδων πίεσης στη διαμόρφωση των πολιτικών αποφάσεων αποτελούν κρίσιμα θέματα για την ποιότητα της συμμετοχής

και της εκλογικής συμπεριφοράς του πολίτη.



Εικ.7.11β Γ.Σ.Ε.Ε., Α.Δ.Ε.Δ.Υ., Ε.Κ.Α.: θεσμοί εκπροσώπησης εργαζομένων (Φωτογραφικό Αρχείο Ιστορίας Συνδικάτων («ΑΡ.ΙΣΤΟ.Σ») της Γενικής Συ-

νομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας).

7.3.3 Κοινή γνώμη

Κοινή γνώμη είναι οι επικρατούσες απόψεις μεγάλου μέρους των μελών μιας κοινωνίας σχετικά με θέματα γενικού (δημόσιου) ενδιαφέροντος. Οι απόψεις αυτές σχετίζονται βέβαια με τα κοινωνικά χαρακτηριστικά των ατόμων και το είδος της κοινωνικοποίησης που έχουν δεχτεί.

Η μέθοδος που χρησιμοποιείται για την καταγραφή της κοινής γνώμης είναι η σφυγμομέτρηση ή δημοσκόπηση ή γκάλοπ (από το όνομα του Αμερικανού στατιστικολόγου G.

Gallup). Η έντυπη και η ηλεκτρονική δημοσιογραφία κατακλύζονται από έρευνες τέτοιου είδους.

Μια σφυγμομέτρηση απαιτεί μετρήσεις που διενεργούνται σε δείγμα ατόμων που έχουν διαφορετική ηλικία, διαφορετικό επάγγελμα, διαφορετικό μορφωτικό επίπεδο, ή τόπο διαμονής κτλ. Συχνά, και κατά παραγγελία των πολιτικών κομμάτων, πολυάριθμες και πολυποίκιλες σφυγμομετρήσεις διενεργούνται, για να εκτιμηθούν η πρόθεση ψήφου των πολιτών, ο βαθμός δημοτικότητας των πολιτικών αρχηγών κ.ά. Έτσι, οι πολιτικοί άνδρες αναζητούν στις σφυγμομετρήσεις μια δικαίωση των ιδεών

που υπερασπίζονται, ενώ οι σύμβουλοί τους αντλούν από τις σφυγμομετρήσεις πληροφορίες, για να διαμορφώσουν την επικοινωνιακή τους στρατηγική. Πολλές φορές γίνονται και σφυγμομετρήσεις της κοινής γνώμης ανάμεσα σε διαφορετικές χώρες, προκειμένου να γίνουν συγκρίσεις των στάσεων των ατόμων σε διεθνές επίπεδο. Ένα καλό παράδειγμα μιας διεθνούς δημοσκόπησης της κοινής γνώμης είναι η έρευνα για τη διαφθορά, η οποία διεξήχθη σε 64 χώρες από την οργάνωση «Διεθνής Διαφάνεια» και περιελάμβανε την αποστολή 50.000 ερωτηματολογίων σε ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα πολιτών.

Στην ερώτηση «σε ποιο βαθμό πιστεύετε ότι επηρεάζονται από τη διαφθορά οι παρακάτω τομείς» οι απαντήσεις διαβαθμίστηκαν από το 1 («καθόλου διεφθαρμένος») μέχρι το 5 («εξαιρετικά διεφθαρμένος»).

Για την Ελλάδα οι απαντήσεις δείχνουν ως πιο διεφθαρμένους τους τομείς που αφορούν τις ιατρικές υπηρεσίες («φακελάκι») και τα πολιτικά κόμματα, ενώ ως τους λιγότερο διεφθαρμένους δείχνουν την Εκκλησία και το στρατό (βλ. πίνακα 7.4). Σχεδόν σε όλες τις χώρες οι πολίτες πιστεύουν ότι τα πολιτικά κόμματα είναι ο πιο διεφθαρμένος χώρος, γεγονός που γεννάει σοβαρά ερωτήματα για την

ποιότητα της δημοκρατίας των σύγχρονων δυτικών κρατών.

Ωστόσο, η ίδια η αρχή της σφυγμομέτρησης δέχεται πολλά πυρά, δεδομένου ότι πολλοί επιστήμονες (κοινωνιολόγοι, πολιτειολόγοι) αμφισβητούν τη δυνατότητα να μάθει κανείς τις πάγιες, σταθερές στάσεις και αντιλήψεις των πολιτών μέσω αυτής της μεθόδου. Εξάλλου τα αποτελέσματα οποιασδήποτε σφυγμομέτρησης, ακόμη και όταν τηρούνται όλες οι επιστημονικές προδιαγραφές, είναι συγκυριακά.

Άλλοι επικρίνουν τη διατύπωση ορισμένων ερωτήσεων διότι αυτή υπαγορεύει σχεδόν τις απαντήσεις. Ενδεχομένως

τα αποτελέσματα στη διεθνή έρευνα για τη διαφάνεια να ήταν διαφορετικά, αν η ερώτηση που δόθηκε στους πολίτες ήταν ανοικτή*, χωρίς δηλαδή τον κατάλογο των τομέων (π.χ.: «πες μας ποιοι κατά τη γνώμη σου τομείς της δημόσιας ζωής παρουσιάζουν μεγαλύτερη διαφθορά;»).

Άλλες κριτικές διατυπώνονται για τον επηρεασμό της πολιτικής βούλησης του κοινού που ενδεχομένως να προκύψει με τη δημοσίευση των σφυγμομετρήσεων στον Τύπο, ιδιαίτερα σε περίοδο εκλογών. Βέβαια, πρέπει να επισημάνουμε ότι δεν έχει επιβεβαιωθεί με εμπειρικές έρευνες ότι η δημοσίευση των αποτελεσμά-

των των σφυγμομετρήσεων μπορεί να επηρεάσει ή και να διαμορφώσει την κοινή γνώμη.

Οι πολιτειολόγοι βέβαια δηλώνουν ότι οι σφυγμομετρήσεις δεν πρέπει να κρίνονται, διότι αυτό σημαίνει ότι «κρίνεται η δημοκρατία», αφού οι ερωτήσεις τίθενται σε ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα του πληθυσμού που έχει (λόγω της ηλικίας) το δικαίωμα ψήφου. Από την άλλη πλευρά, οι δημοσκοπικοί ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν πολύ καλά τον τρόπο διατύπωσης των ερωτημάτων, ώστε να μην αλλοιώνεται η άποψη των ερωτώμενων.

Πάντως, η όποια κριτική ασκείται γι' αυτές τις δημοσκο-

πήσεις δεν αναιρεί το γεγονός ότι έχουν μπει στη ζωή μας και καλύπτουν ένα μεγάλο φάσμα έρευνας και αποτύπωσης των προτιμήσεών μας, όχι μόνο στον τομέα της πολιτικής, αλλά και στον τομέα της οικονομίας (προτιμήσεις προϊόντων κτλ.).

Πίνακας 7.4. Διαφθορά κατά χώρα και τομέα

ΚΡΑΤΗ	Πολιτικά κόμματα	Δικαστική εξουσία	Αστυνομία	Ιδιωτικός τομέας
Αυστρία	3,3	2,6	2,8	2,9
Δανία	2,6	1,9	1,9	2,3
Φινλανδία	3,0	2,0	1,7	2,7
Γαλλία	4,1	3,3	3,1	3,5
Γερμανία	3,9	2,8	2,5	3,3
Ελλάδα	3,8	3,1	3,2	3,0
Ιρλανδία	3,9	3,3	3,1	3,1
Ιταλία	4,2	3,2	2,5	3,5
Λουξεμ-	2,9	2,5	2,4	2,7

βούργο				
Ολλανδία	2,8	2,6	2,7	3,0
Πορτογα- λία	3,9	3,5	3,4	3,4
Ισπανία	3,8	3,4	2,9	3,5
Ελβετία	3,2	2,3	2,3	3,0
Τουρκία	4,0	3,9	4,0	4,1
Βρετανία	3,4	3,0	2,8	3,0

ΚΡΑΤΗ	Τελω- νεία	Μ.Μ.Ε.	Ιατρικές υπηρε- σίες	Στρα- τός	Εκκλη- σία
Αυστρία	2,6	2,8	2,4	2,5	2,5
Δανία	1,7	2,6	2,0	1,9	1,9
Φινλανδία	1,6	2,9	1,9	1,6	2,3
Γαλλία	2,7	3,5	2,2	2,3	2,2
Γερμανία	2,6	3,1	2,7	2,5	2,5
Ελλάδα	3,3	3,5	4,0	2,2	2,7
Ιρλανδία	2,3	2,8	2,8	2,1	2,8
Ιταλία	2,8	3,3	3,4	2,4	2,2
Λουξεμ-	2,2	2,6	2,1	1,9	2,4

Βούργο					
Ολλανδία	2,6	3,0	2,2	2,4	2,3
Πορτογα- λία	2,9	3,2	3,3	2,7	2,8
Ισπανία	3,0	3,6	2,6	2,7	3,0
Ελβετία	2,3	3,1	2,3	2,4	2,3
Τουρκία	4,1	3,8	4,1	3,1	3,3
Βρετανία	2,5	3,3	2,4	2,5	2,6

Πηγή: Ινστιτούτο Δημοσκοπήσεων Γκάλοπ, (Διεθνής Διαφάνεια, Ο.Η.Ε. (2003), www.transparency.org).

7.3.4 Πολιτική και εκλογική συμπεριφορά

Για να δούμε τι είναι η εκλογική συμπεριφορά, δηλαδή ποια είναι τα κριτήρια με τα οποία επιλέγουμε να δώσουμε τη ψήφο μας σε ένα κόμμα, θα πρέπει πρώτα να ορίσουμε την έννοια της πολιτικής συμπεριφοράς.

Με τον όρο «πολιτική συμπεριφορά» εννοούμε τον τρόπο με τον οποίο το άτομο εκφράζει, δραστηριοποιείται και συμμετέχει ως πολίτης σε συλλογικές διαδικασίες, σε σωματεία, συλλόγους, εθελοντικές οργανώσεις, λέσχες, κόμματα και εκλογικές διαδικασίες.

Στο πλαίσιο μιας συγκεκριμένης κοινωνίας τα άτομα γίνονται δέκτες, αλλά και φορείς της πολιτικής κοινωνικοποίησης, δηλαδή συμμετέχουν σε μια συνεχή διαδικασία διαμόρφωσης και αλληλεπίδρασης πολιτικών αξιών, στάσεων, αναπαραστάσεων και συμπεριφορών που μεταβιβάζονται σ' αυτά μέσω των θεσμών κοινωνικοποίησης (βλ. κεφάλαιο 3).

Τα άτομα επεξεργάζονται την κουλτούρα αυτή ανάλογα με τα ατομικά και τα κοινωνικά χαρακτηριστικά τους και διαμορφώνουν μια συγκεκριμένη πολιτική στάση και πολιτική συμπεριφορά, δηλαδή τη συμμετοχή ή την αποχή από τα πολιτικά πράγματα. Παραδείγμα-

τα πολιτικής στάσης μπορεί να θεωρηθούν οι απόψεις για την προστασία των δικαιωμάτων των μειονοτήτων, για το χωρισμό εκκλησίας/κράτους, την απαγόρευση ή τη νομιμοποίηση των εκτρώσεων, την κατάργηση ή την καθιέρωση της αναγραφής του θρησκευματος στις αστυνομικές ταυτότητες, τη νομιμοποίηση των οικονομικών μεταναστών ή την ιδεολογική αυτοτοποθέτηση των πολιτών (βλ. πίνακα 7.5).

Οι πολιτικές στάσεις είναι το γενικότερο πλαίσιο που μπορεί να επηρεάσει (χωρίς αυτό να είναι πάντα απαραίτητο) την εκλογική συμπεριφορά ενός ατόμου. Για παράδειγμα,

ένα άτομο που εμφορείται από ρατσιστικές ιδέες δε θα ψηφίσει ένα κόμμα που ευαγγελίζεται τη νομιμοποίηση και την παροχή πολιτικών δικαιωμάτων σε όλους τους μετανάστες που κατοικούν και εργάζονται στη χώρα του.

Η διαμόρφωση της πολιτικής και εκλογικής συμπεριφοράς εξαρτάται από κοινωνικούς και ατομικούς παράγοντες:

- Κοινωνικοί παράγοντες.** Τα δημοκρατικά και πολυκομματικά συστήματα διακυβέρνησης ενθαρρύνουν τη συμμετοχή των πολιτών στις εκλογικές διαδικασίες.

- Ατομικοί παράγοντες.** Το φύλο, η ηλικία, το μορφωτικό επίπεδο, το επάγγελμα, η εργασί-

α, η κοινωνικο-οικονομική θέση, οι φιλοσοφικές και θρησκευτικές πεποιθήσεις κτλ. επιδρούν στην εκλογική και πολιτική συμπεριφορά του ατόμου, ανάλογα με τα βιώματα, τις εμπειρίες και την πολιτική του κοινωνικοποίηση.

Για παράδειγμα, παρατηρείται ότι οι άνδρες ηλικίας 30-44 ετών πηγαίνουν συχνότερα από ό,τι άλλες πληθυσμιακές κατηγορίες σε προεκλογικές πολιτικές συγκεντρώσεις. Το γυναικείο φύλο, αντίθετα, εκδηλώνει μειωμένο ενδιαφέρον για τα κοινά. Αυτό το μειωμένο ενδιαφέρον πρέπει να ερμηνευτεί σε σχέση με την άνιση κατανομή των κοινωνικών ρόλων και των ευκαιριών μεταξύ

των δύο φύλων, που είναι ένα αντικειμενικό κοινωνικό δεδομένο, αλλά και σε σχέση με την εσωτερίκευση αυτής της ανισότητας (ως μειονεξίας) από το γυναικείο φύλο. Η συμμετοχή των γυναικών στον πολιτικό στίβο είναι άμεσα συνδεδεμένη με γενικότερες πρακτικές που αφορούν τις σχέσεις των δύο φύλων (π.χ. άνδρας στο καφενείο, γυναίκα στο σπίτι). Οι πρακτικές αυτές δεν είναι άσχετες με την ουσία της δημοκρατίας. «Ο εκδημοκρατισμός του ιδιωτικού αποτελεί προϋπόθεση για τον εκδημοκρατισμό του δημοσίου» (Μ. Παντελίδου - Μαλούτα, 2002: 195).



Εικ.7.12α Στιγμιότυπο από ελληνικές εκλογές (Φωτογραφικό Αρχείο Αθηναϊκού Πρακτορείου Ειδήσεων)



Εικ.7.12β Στιγμιότυπο από ευρωεκλογές (Επτά καθοριστικές ημέρες για την οικοδόμηση της Ευρώπης, Ευρωπαϊκές Κοινοότητες, 1997

Πίνακας 7.5. Πολιτική αυτο-τοποθέτηση των νέων, 15-29 ετών, κατά φύλο και περιοχή κατοικίας (%)

	Αριστε- ρά	Κέντρο	Δεξιά	Άρνηση	ΔΓ/ΔΑ	Σύνο- λο
Σύνο- λο δείγ- ματος	9,9	44,1	14,8	15,8	15,5	100,0
Άνδρες	11,0	42,8	15,5	15,7	14,9	100,0
Γυναί- κες	8,6	45,5	13,9	15,8	16,1	100,0
ΑΣΤΙ-	9,8	43,6	13,8	16,8	16,0	100,0

κή πε- ριοχή						
Αγρο- τική περιο- χή	10,0	45,5	17,4	13,0	14,2	100,0

Πηγή: Γενική Γραμματεία Νέας Γενιάς (Μάιος 2005: 105).

7.3.5 Ενδεικτικές εμπειρικές έρευνες - Εκπροσώπηση στη Βουλή

Από ποσοτικά και ποιοτικά στοιχεία συγκριτικών ερευνών στα εθνικά Κοινοβούλια των χωρών της Ευρώπης προκύπτει ότι το κοινωνιολογικό πορτρέτο του βουλευτή στις δυτικές δημοκρατίες είναι παντού το ίδιο, με ελάχιστες παραλλαγές. Τα χαρακτηριστικά του πορτρέτου αυτού είναι: άνδρας λευκός, ώριμης ηλικίας, που προέρχεται από τις μεσαίες τάξεις, διαθέτει ένα καλό μορφωτικό επίπεδο και γίνεται όλο και περισσότερο επαγγελματίας της πολιτικής.

Η «εκπροσώπηση» στη

**Βουλή των διάφορων επαγγε-
λμάτων και η κοινωνική το-
πογραφία του Ελληνικού Κοι-
νοβουλίου δε σχετίζονται μόνο
με την ιστορική διαδρομή των
κομμάτων στην Ελλάδα, αλλά
και με το ευρύτερο πολιτικό
και κοινωνικό πλαίσιο μέσα
στο οποίο διαμορφώθηκε πο-
λιτικά η ελληνική κοινωνία.
Στην Ελλάδα, σύμφωνα με το
άρθρο 57 του Συντάγματος
(2001), τα καθήκοντα του βου-
λευτή είναι ασυμβίβαστα με
την άσκηση οποιουδήποτε ε-
παγγέλματος. Αυτό έχει προ-
καλέσει πολλές συζητήσεις
σχετικά με την «επαγγελματο-
ποίηση» του βουλευτικού αξι-
ώματος και την ενδεχόμενη εν-
δυνάμωση της οικογενειακής**

πολιτικής παράδοσης των αντιπροσώπων της Βουλής.

Πάντως, στο Ελληνικό Κοινοβούλιο εμφανίζονται αυξημένα τα ποσοστά των ελεύθερων επαγγελματιών, με κυρίαρχα αυτά των δικηγόρων και των γιατρών, ιδίως στα λεγόμενα κόμματα εξουσίας, όπου ο προεκλογικός αγώνας είναι σκληρός και η διάθεση χρημάτων είναι σχεδόν απαραίτητη συνθήκη για την εκλογική νίκη. Αντιθέτως, στα κόμματα της Αριστεράς κυρίαρχο ρόλο για την ανάδειξη των υποψήφιων βουλευτών παίζει η κομματική ιεραρχία, η συμμετοχή στα συλλογικά όργανα του κόμματος και στις μαζικές οργανώσεις (συνδικάτα) της κοινωνίας.

ας.

Η επαγγελματική σύνθεση της εθνικής Βουλής δεν είναι σταθερή. Μελέτες που έχουν γίνει για την περίοδο 1974-1990 έδειξαν μια πτωτική τάση για τους δικηγόρους, από 52,3% των βουλευτών το 1974 σε 47,3% το 1981 και 38,3% το 1990, και παράλληλα μια αυξητική τάση για τους οικονομολόγους (3,3%, 4,0% και 6,3% αντίστοιχα).

Αντιστοίχως, αν επιχειρήσουμε να σκιαγραφήσουμε την εικόνα των Ελλήνων ευρωβουλευτών έτσι όπως αυτή διαμορφώθηκε στις πρόσφατες ευρωεκλογές του 2004, θα παρατηρήσουμε ότι στο Ευρωκοινοβούλιο κυριαρχούν οι αν-

δρες 45 ετών και άνω, που ασκούν ελεύθερα επαγγέλματα.

Ως προς την επαγγελματική κατηγορία στην οποία ανήκουν οι Έλληνες ευρωβουλευτές, παρατηρούμε ότι το σημαντικότερο ποσοστό ασκεί επιστημονικά και ελεύθερα επαγγέλματα (75%). Το μορφωτικό επίπεδο των ευρωβουλευτών φαίνεται να είναι υψηλότερο, σε σύγκριση με αυτό των βουλευτών, του εθνικού κοινοβουλίου.

Ωστόσο, χρειάζονται πιο προσεκτικές μελέτες ώστε να διαπιστωθεί αν τα συστήματα κατάταξης των επαγγελματιών είναι ίδια στις δύο περιπτώσεις (βλ. γραφήματα 7.2 και 7.3).

Όσον αφορά την εκπροσώπηση των γυναικών στη Βουλή, αυτή ακολούθησε τον κατά φύλο καταμερισμό της εργασίας στην κοινωνία. Έτσι στη Βουλή παρουσιάζεται μια εικόνα μειωμένης εκπροσώπησης της πολυπληθούς ομάδας των γυναικών, οι οποίες αντιπροσωπεύουν το 51% του πληθυσμού. Στο Ελληνικό Κοινοβούλιο υπάρχουν, μετά τις εκλογές του 2004, 39 γυναίκες βουλευτές σε σύνολο 300 (ποσοστό 13%) και μόνο μία γυναίκα αρχηγός κόμματος. Η ισχνή εκπροσώπηση των γυναικών είναι ένα γεγονός που η Πολιτεία προσπαθεί να διορθώσει με το νόμο των ποσοτώσεων, ο οποίος ισχύει μόνο για

τις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές (ο αριθμός των υποψηφίων από κάθε φύλο πρέπει να ανέρχεται τουλάχιστον στο 1/3 του συνόλου των υποψηφίων κάθε συνδυασμού).

Σε ό,τι αφορά το φύλο των ευρωβουλευτών, παρατηρούμε ότι η γυναικεία εκπροσώπηση σε 5 αντιπροσωπευτικές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης (σε σύνολο 24 χωρών) ποικίλλει. Στη Γαλλία το ποσοστό συμμετοχής των γυναικών ανέρχεται στο 42,3%, ακολουθεί η Δανία με ποσοστό 35,7%, στη συνέχεια η Ελλάδα με 29,2%, ενώ με μικρότερα ποσοστά εμφανίζονται το Ηνωμένο Βασίλειο και η νεοεισερχό-

**μενη στην Ευρωπαϊκή Ένωση
Τσεχία (Βλ. Γράφημα 7.4)**

Όσον αφορά την ηλικία, 15 Έλληνες ευρωβουλευτές είναι 50 χρόνων και άνω, 8 ευρωβουλευτές από 35 έως 49 χρόνων και τέλος 1 ευρωβουλευτής είναι 34 χρόνων. Διαφορές στις ηλικίες ενδέχεται να υπάρχουν ανάλογα με την κομματική ταυτότητα των ευρωβουλευτών, αλλά αυτό αποτελεί θέμα διερεύνησης από ενδιαφερόμενους μαθητές.

Συνεπώς, οι κοινωνιολογικές έρευνες για τους βουλευτές ή τους ευρωβουλευτές αποσκοπούν στην καταγραφή της εκπροσώπησης των διαφορετικών κοινωνικών κατηγοριών (επάγγελμα, φύλο) στη Βουλή

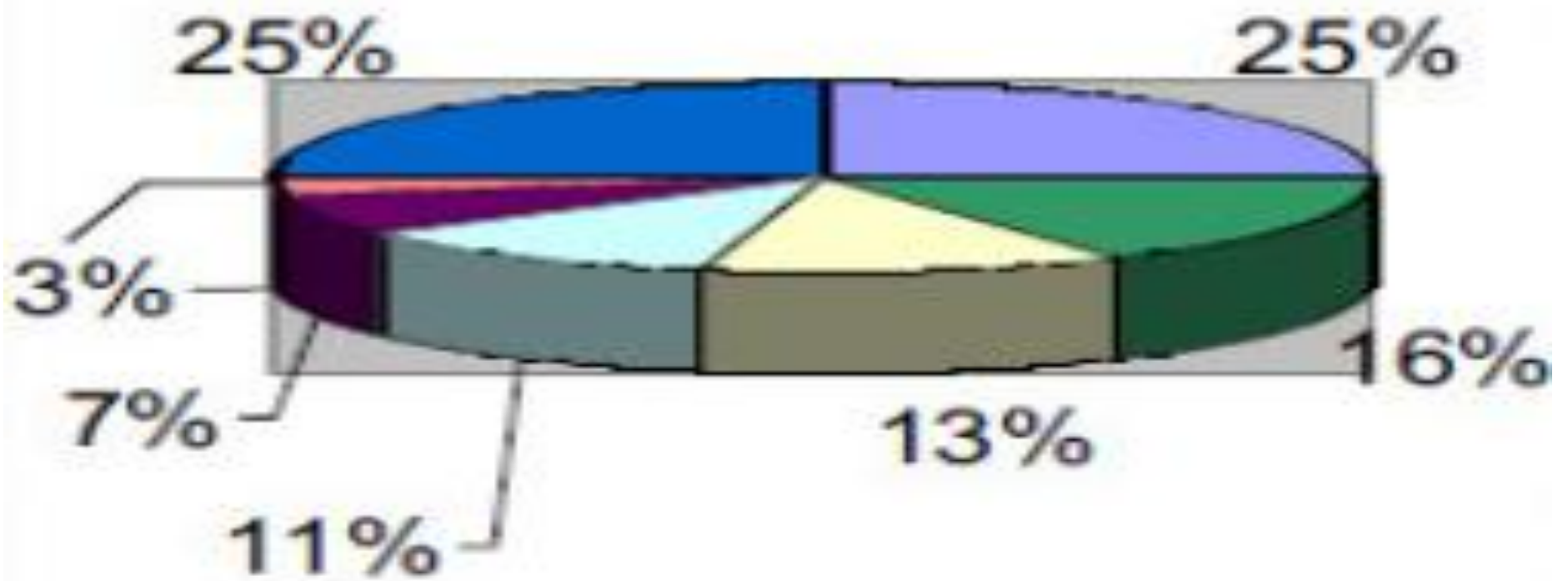
ή την Ευρωβουλή, έτσι ώστε να κατανοήσουμε τους τρόπους με τους οποίους συγκροτούνται οι κοινωνικές βάσεις της εξουσίας.







Γράφημα 7.2. Επαγγελματική κατανομή των βουλευτών της 7^{ης} Μαρτίου 2004 (N=300)

Πηγή: Τμήμα Βουλευτών και Κομμάτων της Βουλής, 9/4/2005.

Σημείωση: Ο συνολικός αριθμός των βουλευτών που έχουν την ιδιότητα του καθηγητή Α.Ε.Ι. ανέρχεται σε 19 (6,33%), όμως οι 10 από αυτούς ταξινομήθηκαν σε άλλα επαγγέλματα, αφού είχαν

**καταχωριστεί σε δύο
επαγγελματικές κατηγορίες.**



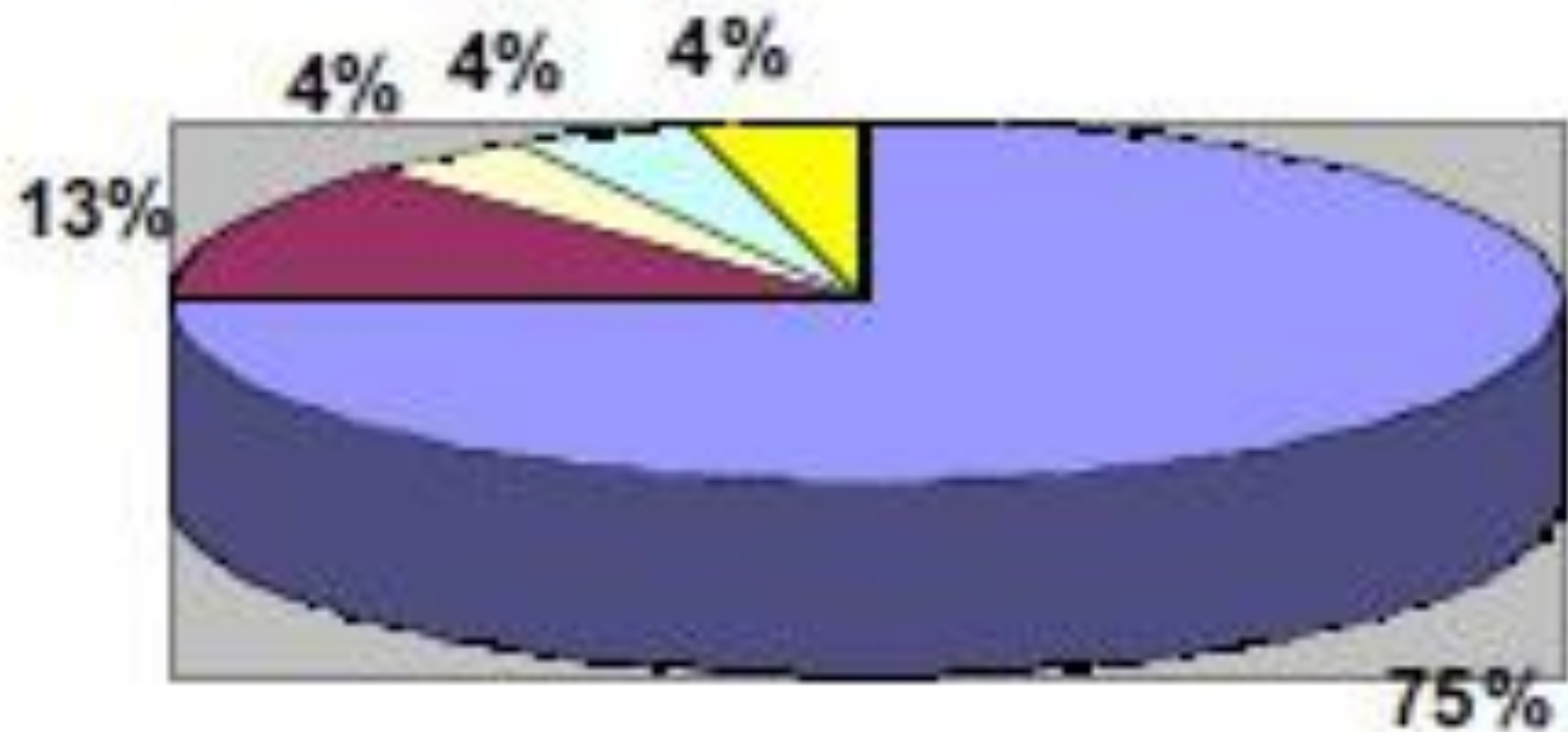
-  Δικηγόροι
-  Ιατροί
-  Μηχανικοί-Αρχιτέκτονες
-  Οικονομολόγοι
-  Δημοσιογράφοι
-  Καθηγητές ΑΕΙ
-  Διάφορα

Πίνακας 7.6. Κατανομή του συνόλου των βουλευτών και των γυναικών βουλευτών στην Ελληνική Βουλή κατά κόμμα (εκλογές 2004)

Κόμμα	Βουλευτές		Γυναίκες βουλευτές	
	Αριθμός	Ποσοστό	Αριθμός	Ποσοστό
Ν.Δ.	165	55,0	17	43,6
ΠΑ.ΣΟ. Κ	117	39,00	18	46,2
Κ.Κ.Ε.	12	4,00	3	7,7
ΣΥΝ	6	2,00	1	2,6
ΣΥΝΟ- ΛΟ	300	100%	39	100%

**Πηγή: Τμήμα Βουλευτών και Κομμάτων της Βουλής,
9/4/2005.**

**Γράφημα 7.3. Ποσοστιαία κατανομή των 24
Ελλήνων ευρωβουλευτών της περιόδου 2004 -
2009 κατά ομάδα επαγγελματιών**





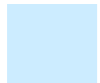
Επιστήμονες/Ελεύθερα επαγγέλματα



Διευθύνοντες και ανώτερα διοικητικά στελέχη



Υπάλληλοι



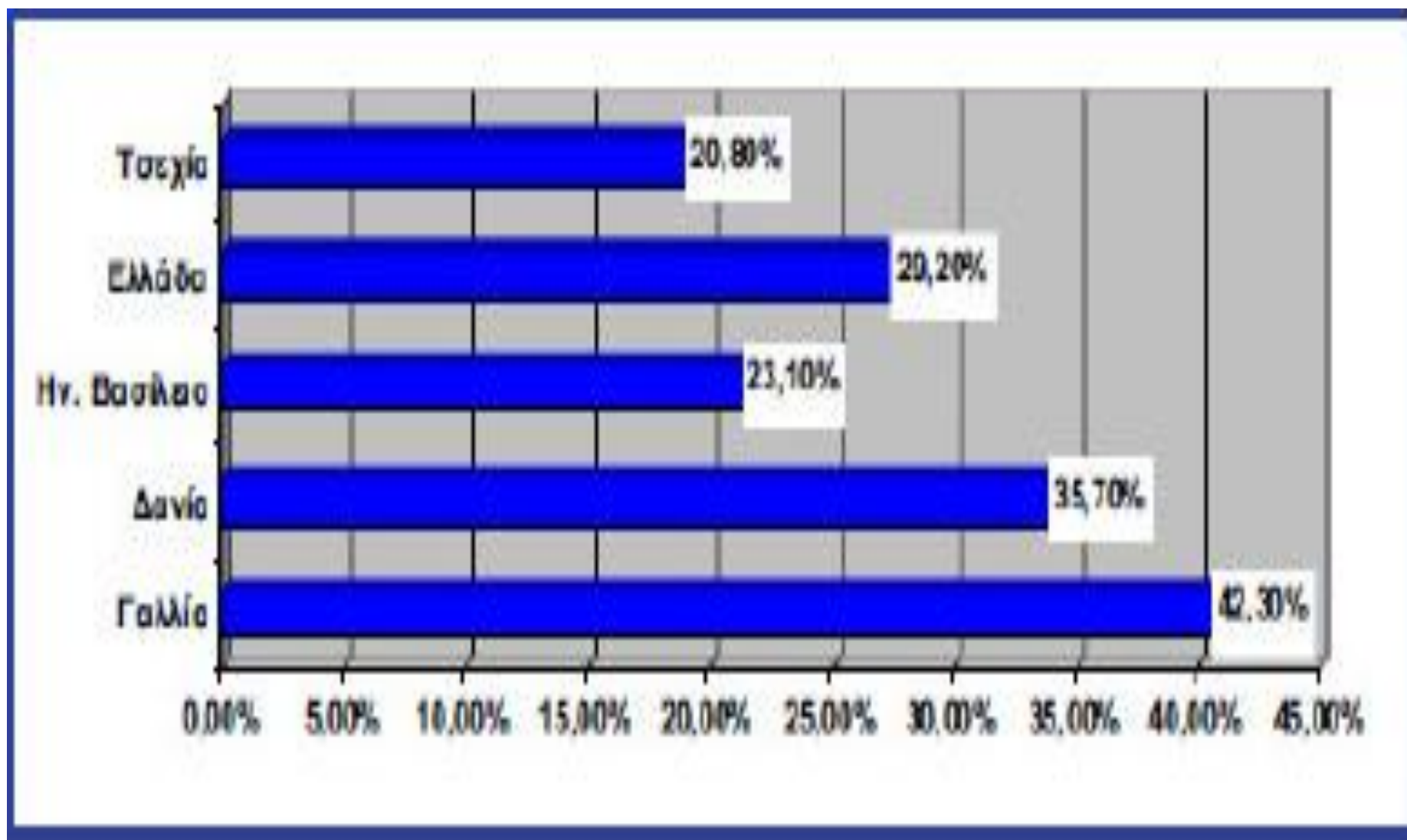
Απασχολούμενοι στη παροχή υπηρεσιών



Φοιτητές

Γράφημα 7.4. Αναλογία γυναικών ευρωβουλευτών της περιόδου 2004-2009 σε 5 χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Πηγή: www.europarl.eu.int (επεξεργασία Ν.Πετρόπουλου).



Πίνακας 7.7. Ηλικία ευρωβουλευτών Ελλάδας περι-όδου 2004-2009

Περίοδος γέννησης	Αριθμός	%
Μέχρι 1955	15	62,5%
Από 1956-1970	8	33,3%
Από 1971+	1	4,16%
σύνολο	24	100,0%

Πηγή: wwpdb.europarl.eu.int.

7.4. Πολιτική αλλοτρίωση

Με τον όρο «πολιτική άλλοτρίωση» εννοούμε την αποξένωση, την αδιαφορία, την αίσθηση του ατόμου ότι η συμμετοχή του στο πολιτικό γίγνεσθαι δε μετρά, τη δυσπιστία του έναντι των κυβερνώντων και γενικά την απομάκρυνση του από τις πολιτικές διαδικασίες και τις πολιτικές εξελίξεις.

Η πολιτική αλλοτρίωση είναι μια μορφή πολιτικής συμπεριφοράς που εκδηλώνεται τόσο στο επίπεδο των στάσεων και των αντιλήψεων των πολιτών όσο και στο επίπεδο συγκεκριμένης πολιτικής συμπεριφοράς (π.χ. αδρανοποίηση, αυτο-απομόνωση, αδιαφορία, μη

συμμετοχή σε πολιτικές οργανώσεις, πολιτικά κόμματα και εκλογικές διαδικασίες για την ανάδειξη των αντιπροσώπων του λαού στο Κοινοβούλιο).

Στάσεις και αντιλήψεις όπως «οι πολιτικοί ενδιαφέρονται μόνο για το βουλευτικό θώκο», «όλα τα κόμματα είναι ίδια», «η ψήφος μου δε μετράει», «όλα αποφασίζονται στις Βρυξέλλες» κτλ. είναι εκφράσεις που συνήθως υποδηλώνουν πολιτική αλλοτρίωση. Σ' αυτές κατατάσσονται επίσης οι απόψεις των πολιτών για τη διαφθορά στα δημόσια πράγματα (βλ. πίνακα 7.4), καθώς και ο βαθμός εμπιστοσύνης των πολιτών στους διάφορους θεσμούς.

Τόσο στην έρευνα της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς για τους νέους όσο και στην έρευνα του Ευρω-βαρόμετρου (Δεκέμβριος 2004) στο γενικό πληθυσμό παρατηρήθηκε ότι τα κόμματα συγκεντρώνουν το χαμηλότερο βαθμό εμπιστοσύνης.

Το ποσοστό συμμετοχής των νέων στην «κοινωνία των πολιτών» κυμαίνεται σε αρκετά χαμηλά επίπεδα (βλ. γράφημα 7.5). Σύμφωνα με έρευνα της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς, που πραγματοποιήθηκε από το Τμήμα Επικοινωνίας και Μ.Μ.Ε. του Πανεπιστημίου Αθηνών και την εταιρεία ALCO, στο διάστημα 10/2004-1/2005 και σε δείγμα 1.600 νέ-

ων 15-29 ετών, ένα σχετικά μεγάλο ποσοστό (59,4%) δε συμμετείχε καθόλου σε οργανώσεις. Σχεδόν παρόμοια ποσοστά (58%) είχαν παρατηρηθεί και στην έρευνα της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς που έγινε το 1997, ενώ η μεταγενέστερη έρευνα του Ευρωβαρόμετρου (2001) ανεβάζει το ποσοστό σε 63%.

Οι επιστήμονες που πραγματοποίησαν την έρευνα αναφέρουν ότι «το ποσοστό αυτό [της Ελλάδας] είναι αναμφισβήτητα υψηλό και τοποθετείται στο ένα άκρο της συνολικής ευρωπαϊκής εικόνας. Στο άλλο άκρο βρίσκονται χώρες όπως η Σουηδία, όπου λιγότερο από ένα πέμπτο των νέων

δηλώνουν ότι δε συμμετέχουν σε καμία δραστηριότητα αυτού του τύπου. Από την άποψη αυτή η έρευνά μας επιβεβαιώνει την ύπαρξη μιας ισχυρής διαιρετικής τομής Βορρά/Νότου όσον αφορά τη σχέση των νέων με φορείς της κοινωνίας των πολιτών: οι νέοι των χωρών της Νότιας Ευρώπης δε δραστηριοποιούνται ιδιαίτερα στο πεδίο της οργανωμένης κοινωνίας πολιτών που λαμβάνει τη μορφή κοινωνικών και πολιτικών ενώσεων, ακόμα και αθλητικών συλλόγων» (Γενική Γραμματεία Νέας Γενιάς, 2005:149-150).

Οι ίδιοι αναλυτές συμπληρώνουν ότι τα χαμηλά ποσοστά συμμετοχής των νέων σε ορ-

γανώσεις αυτού του τύπου ίσως να μη σχετίζονται με την έλλειψη κοινωνικής και πολιτικής συνείδησης, αλλά με το γεγονός ότι οι νέοι αφιερώνουν το χρόνο και την ενεργητικότητά τους στην οικογένεια και στη φιλική παρέα, που θεωρούνται τα σημαντικότερα πράγματα στη ζωή τους.

Τα αίτια της πολιτικής αλλοτρίωσης θα πρέπει κανείς να τα δει κοινωνιολογικά. Η συνθετότητα των σύγχρονων κοινωνιών, η παγκοσμιοποίηση, οι υπερκρατικοί θεσμοί και η δημιουργία διεθνών κέντρων λήψης αποφάσεων μειώνουν την αμεσότητα της επικοινωνίας μεταξύ των κυβερνώντων και των πολιτών και μπορεί να

επιτείνουν την αλλοτρίωση.

Καθοριστικό ρόλο στην πολιτική αλλοτρίωση των ατόμων διαδραματίζουν και άλλοι κοινωνικοί, οικονομικοί και πολιτικοί παράγοντες, όπως είναι ο σύγχρονος καταναλωτισμός και ο καριερισμός/επαγγελματισμός, ο οποίος είναι ιδιαίτερα έντονος σε περιόδους ανεργίας και οικονομικής ύφεσης κατά τις οποίες ο ανταγωνισμός είναι μεγαλύτερος.

Αξίζει επίσης να αναφερθούμε στους παθογόνους εκείνους παράγοντες που παρεμβαίνουν στη λειτουργία του ελληνικού κράτους, όπως είναι το ρουσφέτι και το «μέσο». Αυτού του είδους οι πρακτικές ενισχύουν την αλλοτρίωση των

πολιτών και δε συνάδουν με τη λογική ενός σύγχρονου ορθολογικού κράτους δικαίου, που οφείλει να υπηρετεί όλους τους πολίτες. Βέβαια, ευθύνη για τις καταστάσεις που διαιωνίζουν και ενισχύουν το ρουσφέτι, τις πελατειακές σχέσεις και την αλλοτρίωση έχουν και οι ίδιοι οι πολίτες. Οι πελατειακές σχέσεις δεν αφορούν μόνο τους κυβερνώντες και όσους κατέχουν θέσεις εξουσίας (π.χ. υπάλληλοι δημοσίων υπηρεσιών), αλλά και τους πολίτες αποδέκτες του ρουσφετιού. Ένα μεγάλο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας επιδεικνύει μια ανοχή στην παρανομία και την ανομία (που για πολλούς σημαίνει συνενοχή).

Ο Ν. Μπόμπιο (Bobbio N.) ισχυρίζεται ότι η δημοκρατία είναι η κατ' εξοχήν μορφή διακυβέρνησης που βασίζεται στους νόμους. Από τη στιγμή κατά την οποία ένα δημοκρατικό καθεστώς παραβλέπει αυτή την αρχή, μεταστρέφεται πολύ γρήγορα από δημοκρατία σε μια αυταρχική μορφή εξουσίας.

Πώς αντιμετωπίζεται η πολιτική αλλοτρίωση; Και εδώ οι προσπάθειες θα πρέπει να είναι συλλογικές. Οι κυβερνώντες με την πολιτική τους (όπως είναι ο πραγματικός έλεγχος της διαπλοκής, η εξάλειψη των πελατειακών σχέσεων και η καθιέρωση της αξιοκρατίας) μπορούν να συμβάλουν στην

εγκαθίδρυση ενός κράτους δικαίου, ώστε να ανακτήσουν την εμπιστοσύνη των πολιτών. Ωστόσο, πρωτοβουλίες για την αντιμετώπιση της πολιτικής αλλοτρίωσης μπορούν να πάρουν και οι ίδιοι οι πολίτες. Αντιλήψεις όπως «η ψήφος μου δε μετράει» αφήνουν το πολιτικό πεδίο ελεύθερο στις ελίτ, οι οποίες θα προωθήσουν τα συμφέροντα των λίγων. Όπως, για παράδειγμα, στο σχολείο κάθε μαθητής και κάθε μαθήτρια συμμετέχει στις εκλογές των συμβουλίων (είτε ως ψηφοφόρος είτε ως υποψήφιος/α) προκειμένου να εκλεγεί ο ικανότερος ή η ικανότερη που θα διαμεσολαβεί μεταξύ της διεύθυνσης του scho-

λείου και των μαθητών, έτσι και στην ευρύτερη κοινωνία επιβάλλεται η συμμετοχή όλων στις πολιτικές διαδικασίες, ώστε να εκφράζονται με μεγαλύτερη δύναμη τα αιτήματα των πολιτών.

Η δημοκρατία βέβαια βιώνεται αρχικά μέσα στην οικογένεια. Στο πλαίσιο της οικογένειας διεξάγονται συζητήσεις, επιλύονται προβλήματα, απότρέπονται συγκρούσεις και συχνά διατυπώνονται από τα παιδιά αιτήματα προς τους γονείς. Επιπλέον, η ισότιμη για αγόρια και κορίτσια συμμετοχή στις οικιακές εργασίες μπορεί να είναι το προστάδιο για μια ισότιμη συμμετοχή στις πολιτικές διαδικασίες.

Η διαρκής συμμετοχή των πολιτών στις πολιτικές διαδικασίες (στις οργανώσεις, τα κόμματα, τις εκλογές κτλ.) είναι ιδιαίτερα επιτακτική στις σύγχρονες αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες. Με αυτό τον τρόπο ελέγχεται η εξουσία και κατοχυρώνεται στην πράξη η αντιπροσωπευτική δημοκρατία.

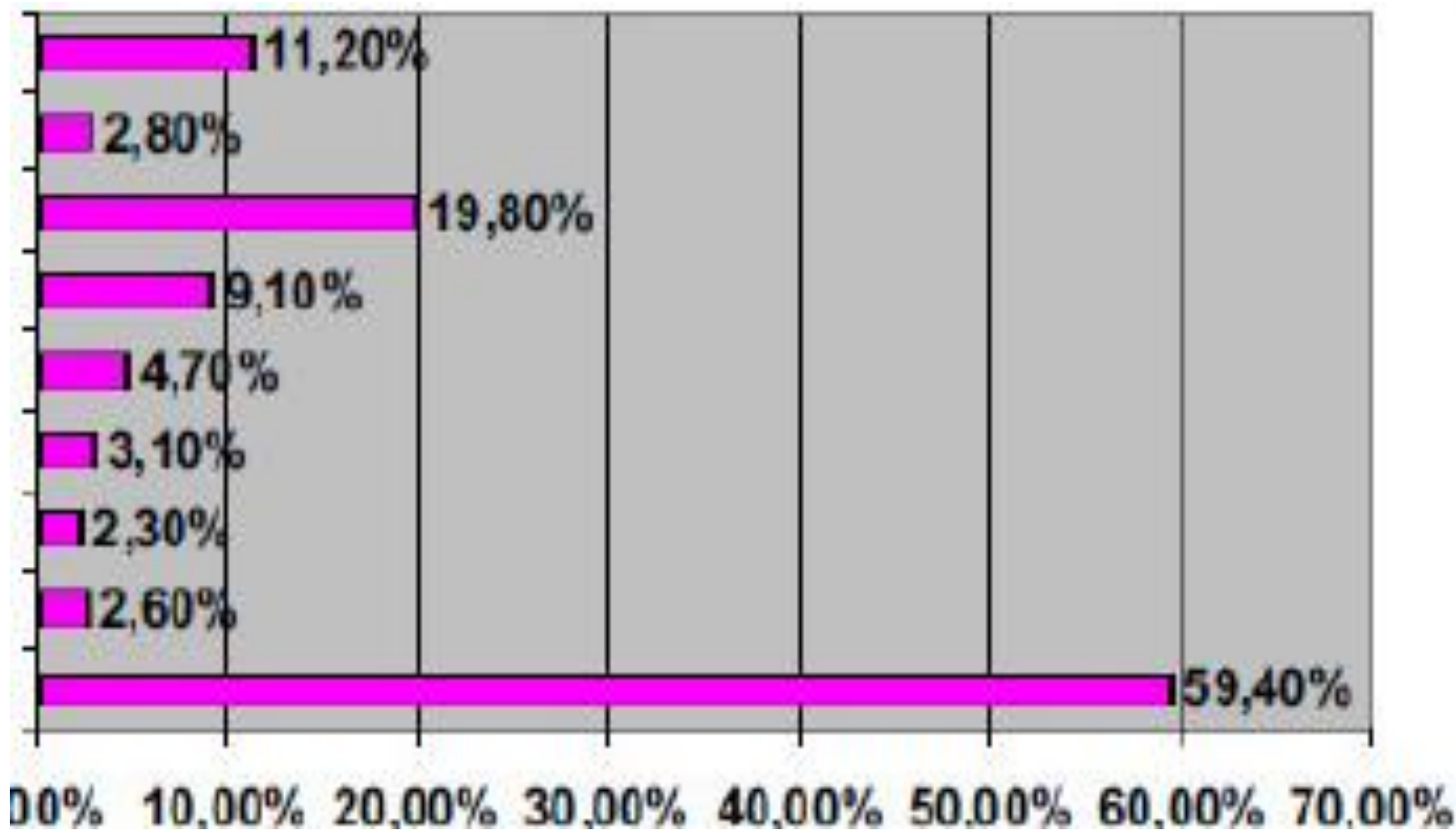


**Εικ.7.13 «Εκλογικά ρομπότ»
(1920) του G. Grosz (Η.Η.
Arnason, Ιστορία της σύγχρο-
νης τέχνης, εκδ. Παρατηρητής,
2001**

Γράφημα 7.5. Σχέσεις των νέων με οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών κατά τον τελευταίο χρόνο

Ερώτηση: Έχεις ή είχες κατά τον τελευταίο χρόνο σχέση με τα είδη συλλόγων που θα σου διαβάσω; (% που απάντησαν Ναι/Όχι ή Δεν έχουν/Έχουν

Πηγή: Έρευνα της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς (2005:149)



- Πολιτιστικοί σύλλογοι**
- Θρησκευτικές οργανώσεις**
- Πολιτικοί σύλλογοι**
- Παρατάξεις/Κόμματα**
- Εθελοντικές οργανώσεις**
- Σύλλογοι νέων**
- Συνδικάτα / Σωματεία**
- Επιστημονικοί σύλλογοι**
- Δεν είχα / ούτε έχω σχέση**



Εικ.7.14 Η γραφειοκρατία χαρακτηρίζεται από απρόσωπες σχέσεις μεταξύ υπαλλήλων και κοινού («Γραφείο Δημόσιας Υπηρεσίας», του G. Tooker, Metropolitan Museum of Art, New York, Φιλοσοφία και κοινωνικές επιστήμες, Εκδοτική Αθηνών, 1997).

**ΚΥΡΙΕ ΣΩΤΗΡΗ ΜΗΠΩΣ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΔΙΟΡΙΣΕΤΕ
ΤΟ ΚΟΛΛΗΤΟ ΜΟΥ
ΚΑΠΟΥ;**



**ΣΗΜΕΡΑ ΠΙΑ ΤΟ ΡΟΥΣΦΕΤΙ ΤΕΛΟΣ ΠΑΙΔΙ
ΜΟΥ! ΤΕΛΟΣ!**



ΕΛΑΤΕ ΑΥΡΙΟ



Εικ.7.15 Σκίτσο του Κ. Μη-τρόπουλου Τα καλύτερα: άγρια μωρά, εκδ. Κέδρος Α.Ε., 2002).

«..το ρουσφέτι ισοδυναμεί με την καταπάτηση θεμελιωδών αρχών του ισχύοντος δημοκρατικού Συντάγματος, όπως είναι η ισονομία και η απορρέουσα από αυτήν ίση πρόσβαση όλων των πολιτών στα δημόσια αξιώματα. Ισοδυναμεί δηλαδή με παράνομη κατανομή εξουσίας και καταπάτηση δικαιωμάτων και ως εκ τούτου με ιδιοποίηση του δημοσίου αγαθού από άτομα ή ομάδες που κατέχουν θέσεις ισχύος...» (Ε. Μπάλιας, 2000: 96).

Πώς αντιμετωπίζεται η πολιτική αλλοτρίωση; Και εδώ οι προσπάθειες θα πρέπει να είναι συλλογικές. Οι κυβερνώντες με την πολιτική τους (όπως είναι ο πραγματικός έλεγχος της διαπλοκής, η εξάλειψη των πελατειακών σχέσεων και η καθιέρωση της αξιοκρατίας) μπορούν να συμβάλουν στην εγκαθίδρυση ενός κράτους δικαίου, ώστε να ανακτήσουν την εμπιστοσύνη των πολιτών. Ωστόσο, πρωτοβουλίες για την αντιμετώπιση της πολιτικής αλλοτρίωσης μπορούν να πάρουν και οι ίδιοι οι πολίτες. Αντιλήψεις όπως «η ψήφος μου δε μετράει» αφήνουν το πολιτικό πεδίο ελεύθερο στις ελίτ, οι οποίες

θα προωθήσουν τα συμφέροντα των λίγων. Όπως, για παράδειγμα, στο σχολείο κάθε μαθητής και κάθε μαθήτρια συμμετέχει στις εκλογές των συμβουλίων (είτε ως ψηφοφόρος είτε ως υποψήφιος/α) προκειμένου να εκλεγεί ο ικανότερος ή η ικανότερη που θα διαμεσολαβεί μεταξύ της διεύθυνσης του σχολείου και των μαθητών, έτσι και στην ευρύτερη κοινωνία επιβάλλεται η συμμετοχή όλων στις πολιτικές διαδικασίες, ώστε να εκφράζονται με μεγαλύτερη δύναμη τα αιτήματα των πολιτών.

Η δημοκρατία βέβαια βιώνεται αρχικά μέσα στην οικογένεια. Στο πλαίσιο της οικογένειας.

νειας διεξάγονται συζητήσεις, επιλύονται προβλήματα, από-τρέπονται συγκρούσεις και συ-χνά διατυπώνονται από τα παιδιά αιτήματα προς τους γο-νεείς. Επιπλέον, η ισότιμη για αγόρια και κορίτσια συμμετο-χή στις οικιακές εργασίες μπο-ρεί να είναι το προστάδιο για μια ισότιμη συμμετοχή στις πολιτικές διαδικασίες.

Η διαρκής συμμετοχή των πολιτών στις πολιτικές διαδι-κασίες (στις οργανώσεις, τα κόμματα, τις εκλογές κτλ.) είναι ιδιαίτερα επιτακτική στις σύγ-χρονες αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες. Με αυτό τον τρό-πο ελέγχεται η εξουσία και κα-τοχυρώνεται στην πράξη η α-ντιπροσωπευτική δημοκρατία.

Ερωτήσεις

1. Να συγκρίνετε τον αρχηγό ενός κράτος με τον αρχηγό μιας φυλής.
2. Ποια είναι η διαφορά της δύναμης από την εξουσία;
3. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά των κοινωνιών με κρατική εξουσία και ποια των κοινωνιών χωρίς κρατική εξουσία;
4. Πώς διαμορφώθηκε το κράτος σύμφωνα με τον Βέμπερ;
5. Να αναφέρετε τα στοιχεία που συνθέτουν την παραδοσιακή εξουσία.
6. Να ορίσετε το χαρισματικό τύπο εξουσίας και να δώσετε παραδείγματα χαρι-

σματικών αρχηγών από την ιστορία.

- 7. Τι σημαίνει ορθολογική εξουσία;**
- 8. Να καταγράψετε ποιον τύπο εξουσίας θεωρείτε δικαιότερο και να αιτιολογήσετε την άποψή σας.**
- 9. Ποια είναι η διαφορά μεταξύ της άμεσης και της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας;**
- 10. Να συγκρίνετε και να σχολιάσετε τα στοιχεία που συνθέτουν μια δημοκρατία σε αντίθεση με ένα ολοκληρωτικό σύστημα διακυβέρνησης.**
- 11. Ποια είναι τα μοντέλα εξουσίας; (ονομαστικά)**

- 12. Ποιοι αποτελούν την πολιτική, την οικονομική και τη στρατιωτική ελίτ;**
- 13. Τι σημαίνει πλουραλιστικό μοντέλο;**
- 14. Τι αναφέρει το μαρξιστικό μοντέλο για την εξουσία;**
- 15. Από ποια στοιχεία διακρίνονται τα πολιτικά κόμματα;**
- 16. Τι ονομάζουμε ομάδες συμφερόντων και σε τι διαφέρουν από τις ομάδες γνώμης;**
- 17. Να ορίσετε την πολιτική συμπεριφορά.**
- 18. Από ποιους παράγοντες διαμορφώνονται η πολιτική και η εκλογική συμπεριφορά;**

- 19. Ποια τα χαρακτηριστικά του κοινωνιολογικού πορτρέτου του βουλευτή στην Ευρώπη;**
- 20. Τι είναι η κοινή γνώμη;**
- 21. Με ποια κριτήρια ψηφίζετε στις εκλογές των μαθητικών συμβουλίων;**
- 22. Πώς ορίζεται η πολιτική αλλοτρίωση και ποια είναι τα αίτιά της;**

8. ΤΟ ΑΤΟΜΟ , Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΠΙ- ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

- **Η διάδοση και η χρήση των Μ.Μ.Ε.**
- **Κοινωνικές επιδράσεις των Μ.Μ.Ε. στο άτομο και στην κοινωνία: δύο προσεγγίσεις**
- **Θετικές και αρνητικές επιδράσεις των Μ.Μ.Ε**
- **Αγωγή αναγνωστών, θεατών, ακροατών και χρηστών**

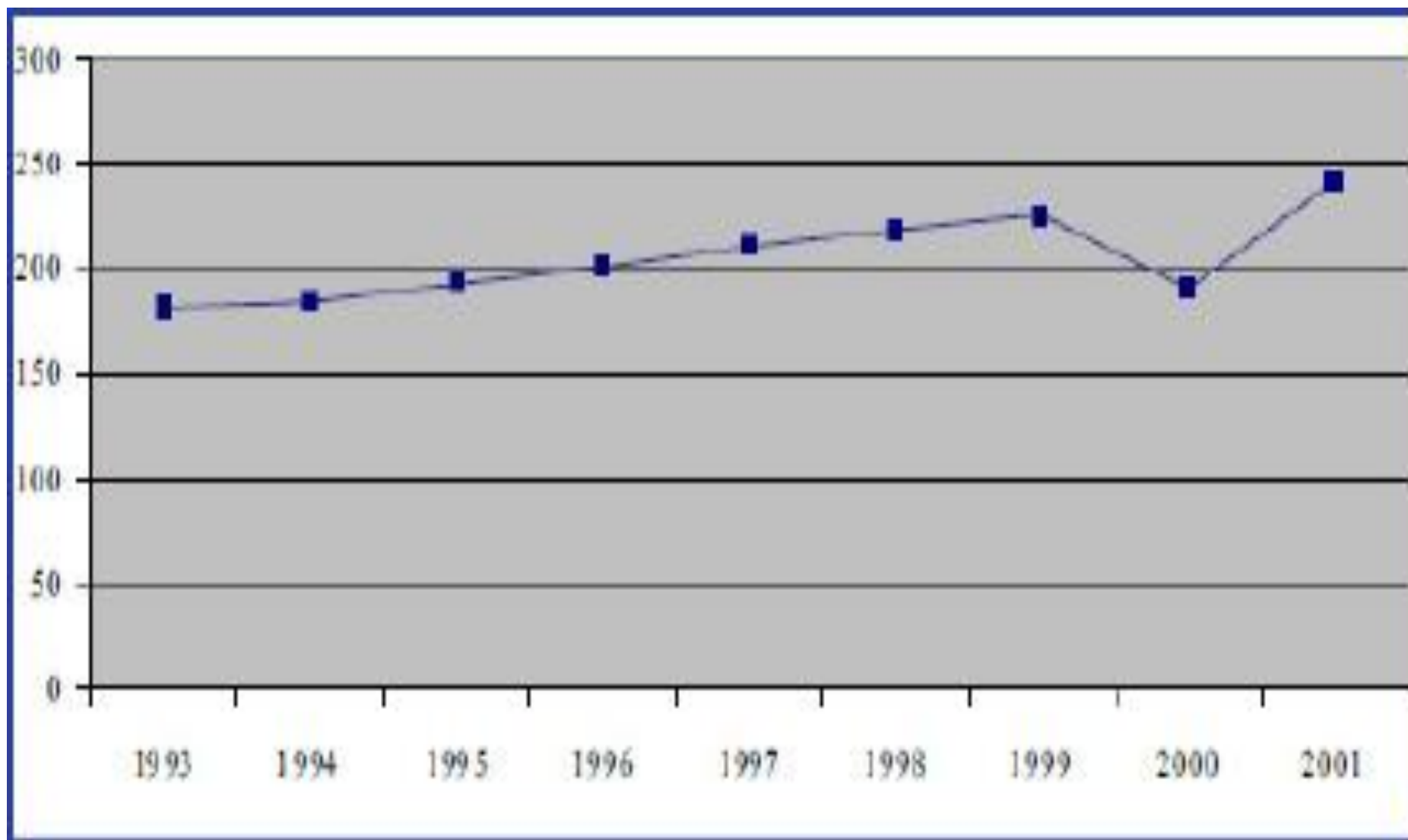
Εισαγωγή

Μελέτες σε όλο τον κόσμο καταγράφουν ότι κατά μέσο όρο ένα άτομο αφιερώνει 3-4 ώρες την ημέρα στην τηλεθέαση (βλ. γράφημα 8.1). Αν υποθέσουμε ότι ένας εργαζόμενος άνθρωπος διαθέτει κατά μέσο όρο γύρω στις 18-20 ώρες κάθε μέρα για τη δουλειά του, τη μετακίνηση, το φαγητό και τον ύπνο του, τότε καταλαβαίνουμε ότι τα Μεσα Μαζικής Επικοινωνίας (Μ.Μ.Ε.) τείνουν να κυριαρχήσουν στον ελεύθερο χρόνο του. Ο τρόπος και ο χρόνος χρήσης των Μ.Μ.Ε. από τον άνθρωπο είναι ένα στοιχείο διαφοροποίησης των σύγ-

**χρονων κοινωνιών, ανάμεσα
στις οποίες και η ελληνική,
από παλαιότερες κοινωνίες.**

**Γράφημα 8.1. Μέσος ημερή-
σιος χρόνος τηλεθέασης κατ'
άτομο στην Ελλάδα (1993-
2001) (σε λεπτά)**

**Πηγή:European Audiovisual
Observatory, Yearbook 2002
(επεξεργασία στοιχείων I.O.M)**



117 / 157

Πώς όμως διαδόθηκαν σε τέτοιο βαθμό τα Μ.Μ.Ε. στη σύγχρονη κοινωνία; Με άλλα λόγια, ποιο είναι το ιστορικό πλαίσιο μέσα στο οποίο τα Μ.Μ.Ε. εξελίχθηκαν από τις πρώτες μορφές ενημέρωσης στις σημερινές μαζικές επικοινωνίες;

8.1. Τα Μ.Μ.Ε.: η διάδοση και η χρήση τους στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία

Σε καμία κοινωνία πριν από τη βιομηχανική δεν υπήρχε η βασική προϋπόθεση για να αναπτυχθούν οι μαζικές επικοινωνίες. Δεν υπήρχε ένα μαζικοποιημένο κοινό* που να επικοινωνεί και να ενημερώνεται μέσα από τα Μ.Μ.Ε. Δεν εί-

χε διαμορφωθεί αυτό που χαρακτηρίζουν οι κοινωνικοί επιστήμονες ως κοινωνία της μάζας. Η επικοινωνία και η ενημέρωση σ' αυτές τις μη μαζικοποιημένες κοινωνίες είχε ορισμένα βασικά χαρακτηριστικά. Κατ' αρχάς η επικοινωνία ήταν προφορική, δηλαδή κυριαρχούσε ο προφορικός λόγος. Τα γραπτά κείμενα ήταν σπάνια και απευθύνονταν σε μια ελίτ ανθρώπων οι οποίοι γνώριζαν γραφή, είχαν δηλαδή μια γνώση που δεν μπορούσε να γίνει κτήμα των πολλών. Επειδή ακριβώς τα γραπτά κείμενα ήταν σπάνια και τα υλικά που χρησιμοποιούσαν για να γράψουν (πάπυρος, περγαμηνή) πολύ ακριβά, αλλά και επειδή

λίγοι γνώριζαν, όπως είπαμε, γραφή και ανάγνωση, η μεταβίβαση των πληροφοριών – από ένα άτομο ή μια ομάδα σε άλλο άτομο ή σε άλλη ομάδα – γινόταν κυρίως μέσω του προφορικού λόγου (αγγελιοφόροι) ή με άλλα μέσα (π.χ. φρυκτωρίες*, καπνός, τύμπανα, περιστέρια), γεγονός που έδινε στην επικοινωνία διαπροσωπικό χαρακτήρα. Αυτό σημαίνει ότι η επικοινωνία που υπήρχε μεταξύ του πομπού της πληροφορίας και του δέκτη ήταν αμφίδρομη και η μεταξύ τους αλληλεπίδραση, όσον αφορά το περιεχόμενο του μηνύματος, διαρκής. Για παράδειγμα, λαοί που έζησαν σε διαφορετικούς τόπους την ίδια

χρονική περίοδο είχαν παραπλήσιους μύθους, αφού η μεταξύ τους επικοινωνία και αλληλεπίδραση είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία παραλλαγών πάνω στο ίδιο θέμα.

Η βιομηχανική επανάσταση όμως και η ανάπτυξη μιας νέας κοινωνίας, της καπιταλιστικής, συνοδεύτηκαν από ραγδαίες αλλαγές στη μορφή της επικοινωνίας, ώστε να φτάσουμε σε αυτό που σήμερα αναγνωρίζουμε ως μαζική επικοινωνία*. Οι τεχνολογικές εξελίξεις έπαιξαν σημαντικό ρόλο σε αυτή την αλλαγή. Η τυπογραφία (τεχνολογία Gutenberg) στα μέσα του 15ου αιώνα έγινε το όχημα της εξέλιξης, αφού έδωσε τη δυνατότητα

**μαζικής παραγωγής έργων
γραπτού λόγου (βιβλίων, εφη-
μερίδων κτλ.). Ο καθοριστικός
παράγοντας αυτής της αλλα-
γής βέβαια ήταν οι κοινωνικές
εξελίξεις της βιομηχανικής ε-
πανάστασης, οι οποίες δημι-
ούργησαν την ανάγκη συνε-
χούς τεχνολογικής βελτίωσης
του τομέα παραγωγής έντυ-
που λόγου.**

**Η αστική βιομηχανική κοινω-
νία διαμόρφωσε σταδιακά άτο-
μα με δικαιώματα και υποχρε-
ώσεις ως προς τη διαχείριση
των δημόσιων υποθέσεων,
πολίτες δραστήριους και όχι
υπηκόους ενός φεουδαρχικού
καθεστώτος. Ο διαχωρισμός
δημόσιου και ιδιωτικού «χώ-
ρου» και η ανάγκη να ξεπερα-**

στούν οι απολυταρχικές δομές εξουσίας, που μόνο εμπόδια έθεταν στην ανερχόμενη αστική τάξη, διεύρυναν την κοινωνική βάση της πολιτικής συμμετοχής και συζήτησης. Με άλλα λόγια, η νέα κοινωνία προϋπέθετε τη συμμετοχή στη διαδικασία λήψης πολιτικών αποφάσεων ενός μεγάλου αριθμού ατόμων αντί του βασιλιά, του αυτοκράτορα, του σουλτάνου ή του φεουδάρχη κάποιων άλλων εποχών. Αυτή η συμμετοχή στη διαχείριση της δημόσιας ζωής απαιτούσε την ενημέρωση όλων σχετικά με τα δημόσια ζητήματα, η οποία θα μπορούσε να επιτευχθεί μόνο εάν υπήρχε ελεύθερη διακίνηση ιδεών και πληροφοριών

στο ευρύτερο κοινό. Έτσι άρχισε μια μαζικότερη σε σχέση με το παρελθόν παραγωγή γραπτού λόγου, η οποία απευθυνόταν σε ένα κοινό που είχε τη στοιχειώδη μόρφωση, ώστε να την απορροφήσει.

Στην ελληνική κοινωνία η συγκεκριμένη διαδικασία συνέπεσε με την περίοδο που αρχίζει λίγο πριν από τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του 1821 και τελειώνει λίγο μετά. Τα τυπογραφεία του εξωτερικού, που εκτύπωναν έργα του Ρήγα και άλλων διαφωτιστών, οι εφημερίδες του Αγώνα, το πρώτο ελληνικό πανεπιστήμιο μετά την απελευθέρωση είναι ιστορικά στοιχεία αυτής της κοινωνικής εξέλιξης, η οποία

είχε ως κύριο ρόλο τη διαμόρφωση και την κινητοποίηση της κοινής γνώμης (κυρίως των νέων αστικών ρευμάτων) σχετικά με την ανάγκη δημοσίας ανταλλαγής απόψεων και άσκηση κριτικής για τις δημοσίες υποθέσεις.

Μετά το δεύτερο μισό του 20ού αιώνα θα έρθει και στην Ελλάδα ένα νέο μέσο επικοινωνίας, του οποίου η απήχηση στην κοινωνία θα πάρει τεράστιες διαστάσεις, η τηλεόραση. Έχει προηγηθεί βέβαια μια σειρά από εντελώς νέα μέσα επικοινωνίας, όπως είναι ο κινηματογράφος, η δισκογραφία και το ραδιόφωνο, η ανάπτυξη των οποίων στιγμάτισε μια νέα εποχή, την εποχή της μαζικής

επικοινωνίας. Η εποχή του προφορικού λόγου και της αμφίδρομης επικοινωνίας έχει παρέλθει προ πολλού, ενώ δίπλα στον κυρίαρχο γραπτό λόγο παίρνει θέση και ο ηλεκτρονικός λόγος.

Με την πάροδο του χρόνου, τα μηνύματα που εκπέμπουν τα νέα μέσα επικοινωνίας γίνονται όλο και πιο ομοιόμορφα, χάνουν το πολιτικό στίγμα τους και δίνουν μεγαλύτερη έμφαση στο ψυχαγωγικό κομμάτι της επικοινωνίας, ενώ παράλληλα ενισχύουν με τον καταιγισμό των διαφημίσεων τον καταναλωτισμό. Η λειτουργία αυτών των μέσων είναι μια αδιάκοπη ροή πληροφοριών ή προβολή προϊόντων

που συνεχίζεται σε όλη τη ζωή μας. Απευθύνεται μάλιστα σε ολοένα μεγαλύτερο κοινό, αγκαλιάζοντας ηλικιακές και κοινωνικές ομάδες που δεν καλύπτονταν με τα προηγούμενα μέσα (παιδικές εκπομπές, δελτία ειδήσεων για άτομα με ειδικές ανάγκες, εκπομπές μαγειρικής).

Συχνά μάλιστα εισβάλλουν στην ιδιωτική ζωή ενός ατόμου, καταργώντας το διαχωρισμό μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού χώρου, διαχωρισμό στον οποίο βασίστηκε τον προηγούμενο αιώνα η ανάπτυξη των μέσων επικοινωνίας. Όσον αφορά το δημοφιλέστερο μέσο επικοινωνίας, την τηλεόραση, αυτή επέδρασε

αρνητικά στους ρυθμούς ανάπτυξης των άλλων μέσων, με αποτέλεσμα μερικά από αυτά, κατά το τελευταίο τέταρτο του 20ού αιώνα, να αντιμετωπίζουν κρίση επιβίωσης.

Κατά την τελευταία δεκαετία του 20ού αιώνα καταγράφηκε στην Ελλάδα μία ακόμα σημαντική εξέλιξη στη διάδοση και τη χρήση των Μ.Μ.Ε. Καταργήθηκε το κρατικό μονοπώλιο στην ιδιοκτησία των τηλεοπτικών σταθμών και αναδύθηκαν ιδιωτικές επιχειρήσεις οι οποίες κυριάρχησαν στην αγορά. Επίσης, κέρδισε έδαφος η δορυφορική λήψη ξένων (αμερικανικών και ευρωπαϊκών) καναλιών, γεγονός που επιβεβαιώνει αυτό που ο Γκίντενς (Α.

Giddens) αποκαλεί παγκόσμια πληροφοριακή τάξη.

Την ίδια δεκαετία αναπτύχθηκαν στην Ελλάδα τα πολύμέσα επικοινωνίας, με κυριότερο το διαδίκτυο (internet).

Πρόκειται για μια εφεύρεση που αρχικά προοριζόταν για στρατιωτική χρήση από τις ένοπλες δυνάμεις των Η.Π.Α. Αργότερα όμως εξελίχθηκε σε αυτό που κάποιοι αποκαλούν «υπερλεωφόρο της πληροφορίας». Αν και η Ελλάδα υστερεί στην ανάπτυξη του διαδικτύου σε σχέση με άλλες χώρες, τα μηνύματα είναι αισιόδοξα (βλ. γραφήματα 8.2 και 8.3).

Η χρήση του διαδικτύου όμως δεν αφορά το σύνολο των

ανθρώπων αλλά ειδικές κατηγορίες πολιτών. Από έρευνες που γίνονται στην Ελλάδα ως προς τη συστηματική χρήση του διαδικτύου συμπεραίνεται ότι υπάρχουν ανασταλτικοί παράγοντες για την εξάπλωση της χρήσης του και αυτοί σχετίζονται κυρίως με την ηλικία, το φύλο, το βαθμό αστικοποίησης, το επίπεδο εκπαίδευσης και το εισοδηματικό επίπεδο. Έτσι, η κοινωνική κατηγορία ανδρών ηλικίας 15-24 ετών με υψηλό εισόδημα, ανώτερη εκπαίδευση και μεγάλο βαθμό αστικοποίησης χρησιμοποιεί το διαδίκτυο πολύ περισσότερο από τις άλλες κατηγορίες ανθρώπων. Η διαφορά χρήσης του διαδικτύου μεταξύ της α-

νώτερης κατηγορίας (με υψηλό εισόδημα, ανώτερη εκπαίδευση κτλ.) και της κατώτερης κοινωνικής κατηγορίας, δια του μέσου όρου χρήσης, αποκαλείται «ψηφιακό χάσμα» (βλ. γράφημα 8.5).

Συγκεκριμένα, το 2001 η χρήση Η/Υ και διαδικτύου για τους άνδρες ήταν 23% και 12% αντίστοιχα, ενώ για τις γυναίκες 17,4% και 8,3%. Τον Ιούνιο του 2001 ο μέσος όρος χρήσης του διαδικτύου στην Ε.Ε. ήταν για τους άνδρες 40,5%, ενώ για τις γυναίκες 28,5%. Είναι προφανές ότι τόσο οι Έλληνες όσο και οι Ελληνίδες υστερούσαν στη χρήση του διαδικτύου σε σχέση με τους πολίτες άλλων κρατών της Ε.Ε. (Ευρωβαρό-

μετρο, Φεβρουάριος 2001).

Επίσης, τα ποσοστά χρήσης Η/Υ και διαδικτύου κατά το 2001 παρουσίαζαν μεγάλες διαφορές μεταξύ αστικών, ημιαστικών και αγροτικών περιοχών, τόσο στην Ε.Ε. όσο και στην Ελλάδα. Τα αντίστοιχα ποσοστά για χρήση Η/Υ στην Ελλάδα ήταν 26,7%, 14,5% και 9,5%, ενώ τα ποσοστά χρήσης διαδικτύου ήταν 13,9%, 6,2% και 4,3%. Οι αντίστοιχοι μέσοι όροι στην Ε.Ε. για τη χρήση του διαδικτύου ήταν 41,9%, 35% και 29,1%. Και στις τρεις περιοχές τα ποσοστά χρήσης του διαδικτύου από τους Έλληνες ήταν χαμηλότερα σε σχέση με τους αντίστοιχους

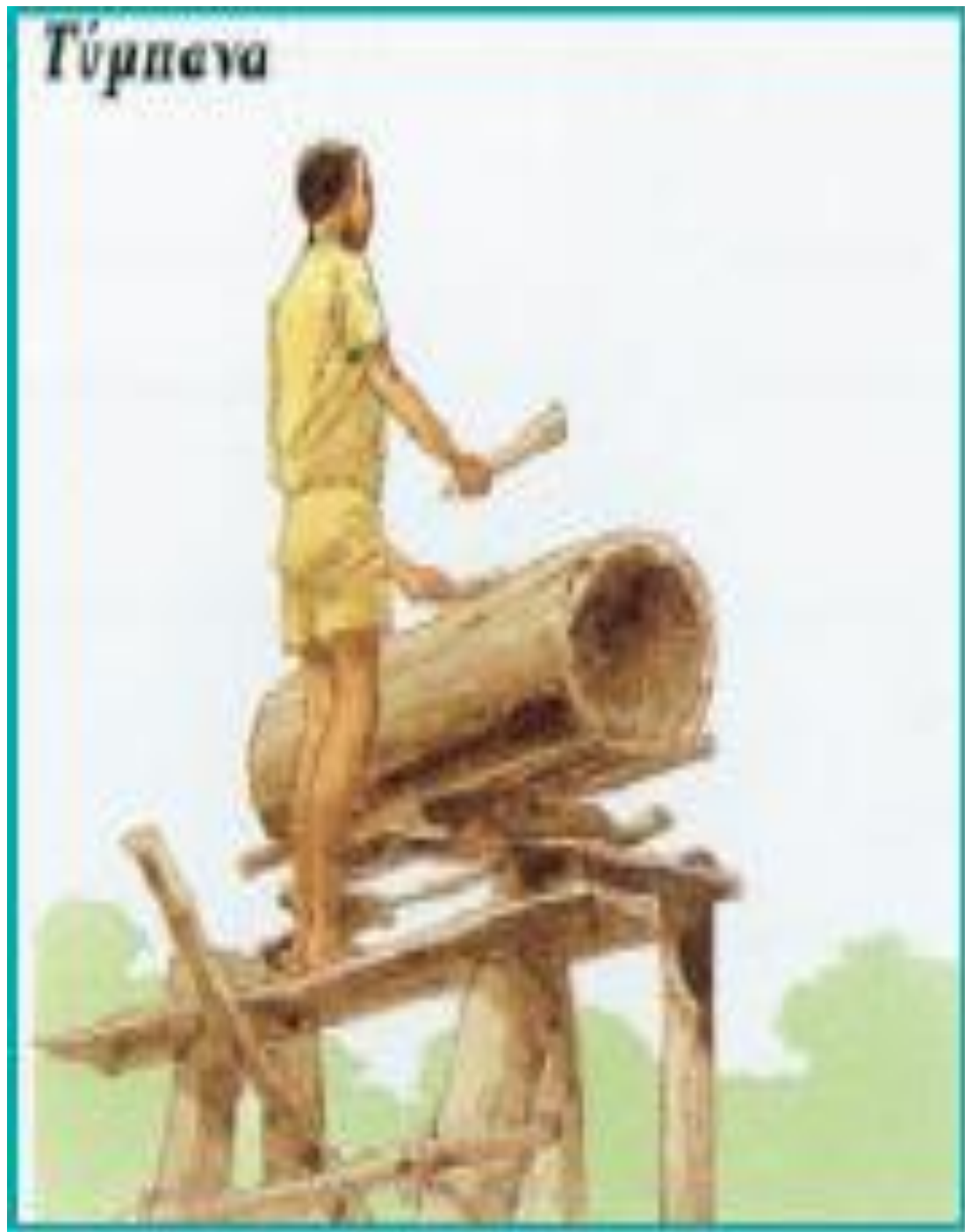
**μέσους όρους των κρατών της
Ε.Ε.**

**«Μια φυλή των Ινδιάνων πί-
στευε ότι, όταν ένας άνθρω-
πος πεθαίνει η ψυχή του πρέ-
πει να ταξιδέψει σ' ένα βαθύ
ποτάμι πάνω σ' ένα κανό, για
να φτάσει στη γη των ψυχών.
Ο συγκεκριμένος μύθος* μοι-
άζει με τον αρχαιοελληνικό
περί Αχέροντα» (L. Spence,
1975).**

Μέσα μετάδοσης ειδήσεων και πληροφοριών σε διάφορες ιστορικές περιόδους και κοινωνίες



Εικ.8.1α (Μπ. Ντελφ & Ρ. Πλατ, Εν Αρχή., συνοπτική ιστορία του κόσμου και της ανθρωπότητας, εκδ. Πατάκη).



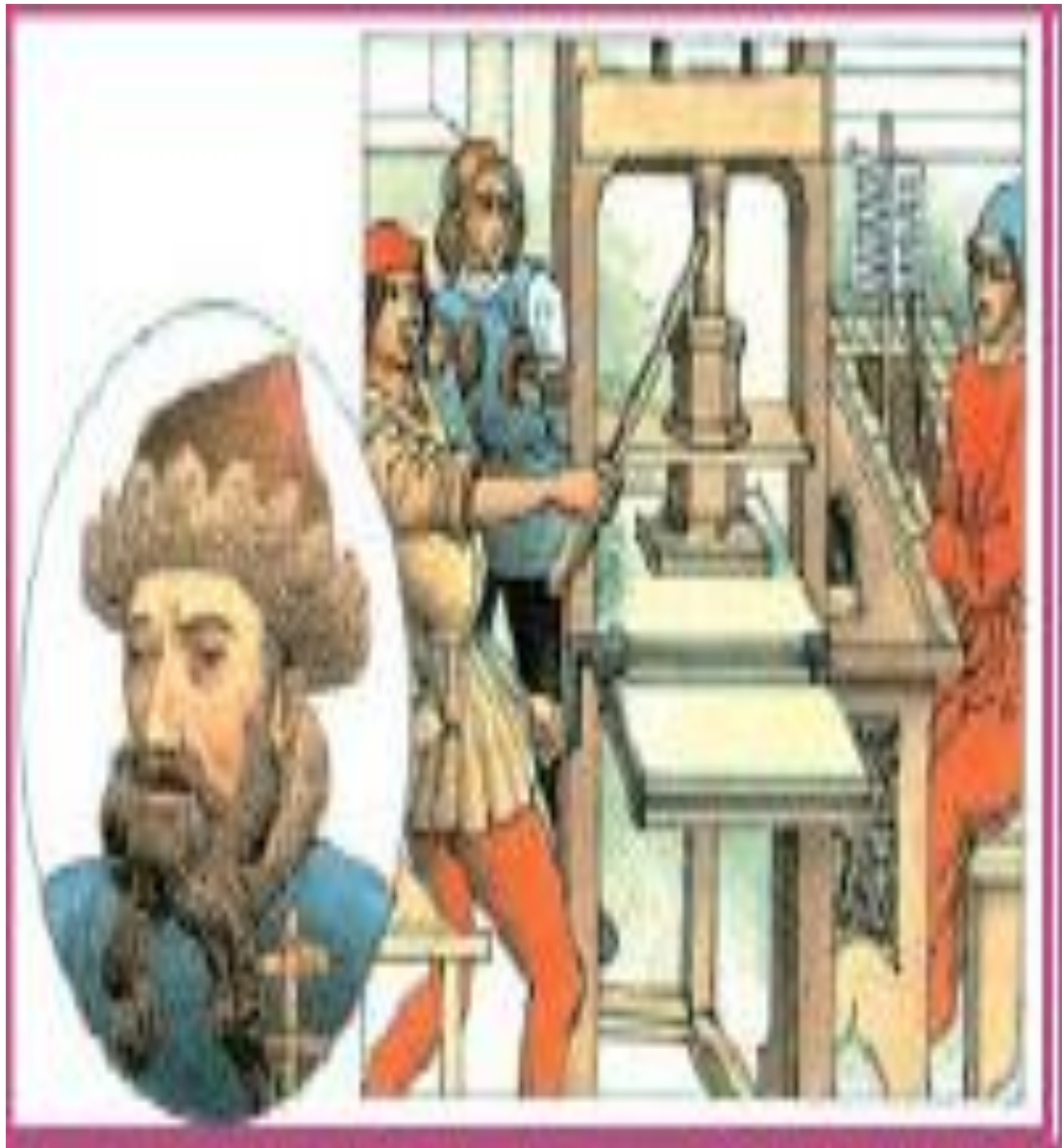
Εικ.8.1β (Μπ. Ντελφ & Ρ. Πλατ,
Εν Αρχή., συνοπτική ιστορία
του κόσμου και της ανθρωπό-
τητας, εκδ. Πατάκη).



Εικ.8.1γ Αναπαράσταση του συστήματος οπτικής αναμετάδοσης κωδικοποιημένων σημάτων με φλόγες, των Κλεομένη και Δημοκλείτου, 4ος αι. π.Χ. Η τεχνολογία των αρχαίων Ελλήνων (Η Καθημερινή- Επτά ημέρες, 4-1-1998).

«Ο Johann Gutenberg [1398-1468], χρυσοχόος από το Mainz, άρχισε να πειραματίζεται με την τυπογραφία γύρω στο 1440. Η τεχνική των μεταλλικών καλουπιών ήταν αρκετά γνωστή στην Ευρώπη από τις αρχές του δέκατου πέμπτου αιώνα, αλλά δεν είχε χρησιμοποιηθεί για τυπογραφικούς σκοπούς. Ο Γουτεμβέργιος ανέπτυξε μια μέθοδο αντιγραφής καλουπιών μεταλλικών γραμμάτων, με αποτέλεσμα να μπορούν να παραχθούν μεγάλες ποσότητες χαρακτήρων για τη σύνθεση εκτεταμένων κειμένων. Προσάρμοσε επίσης το παραδοσιακό βιδωτό πιεστήριο, που ήταν γνωστό στην Ευ-

ρώπη από τον πρώτο αιώνα μ.Χ, προκειμένου να παραγάγει τυπωμένα κείμενα. Χάρη σ' αυτό το συνδυασμό τεχνικών μπορούσε να συνταχθεί μια σελίδα χαρακτήρων και να χρησιμοποιηθεί ως καλούπι. Στη συνέχεια, μπορούσε να χυθεί μελάνι σε αυτό το καλούπι και να πιεστεί πάνω σε αυτό το χαρτί με αποτέλεσμα το χαρτί να πάρει το αποτύπωμα των χαρακτήρων. Παρ' όλο που οι τεχνικές λεπτομέρειες τελειοποιήθηκαν μεταγενέστερα, οι βασικές αρχές του πιεστηρίου του Γουτεμβέργιου παρέμεναν σε ισχύ για περισσότερο από τρεις αιώνες» [John B. Thompson, 1999:98-99).



**Εικ.8.2α Το πιεστήριο του Γου-
τεμβέργιου: απαρχή της μαζι-
κής αναπαραγωγής τυπωμένων
κειμένων (Μπ. Ντελφ & Ρ.Πλατ,
Εν Αρχή... συνοπτική ιστορία
του κόσμου καί της ανθρωπότη-
τας, εκδ. Πατάκη).**



Εικ.8.2β Αυτοματοποιημένες μέθοδοι εκτύπωσης που στηρίζονται στις νέες τεχνολογίες των ηλεκτρονικών υπολογιστών (Εγκυκλοπαίδεια Grand Larousse, Ενότητα Ι: Άνθρωπος-κοινωνία, εκδ. Ελληνικά Γράμματα, 2001).



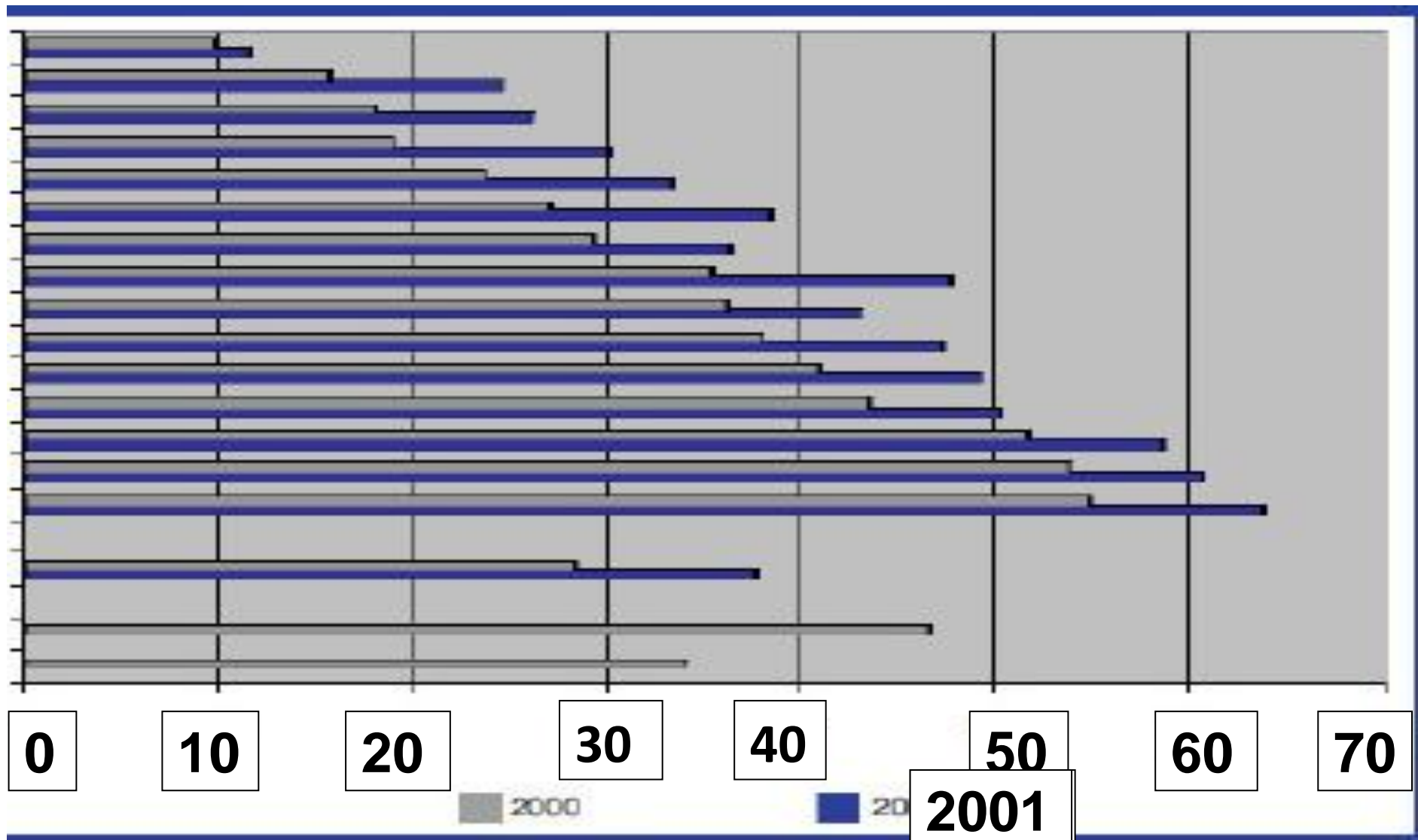
Εικ.8.3 Το Πρακτορείο Ειδήσεων Ρόιτερ: τμήμα του διεθνούς μηχανισμού συγκέντρωσης και διάδοσης Πληροφοριών (Εγκυκλοπαίδεια Grand Larousse, Ενότητα Ι: Άνθρωπος -κοινωνία, εκδ. Ελληνικά Γράμματα, 2001).



Εικ.8.4 Δορυφόροι: νέες τεχνολογίες που προάγουν την παγκοσμιοποίηση της πληροφορίας και τη διάδοση των πολιτισμικών αγαθών (Dir. A. Cohen, Sciences économiques et sociales, Editions Bordas, 1995).

Γράφημα 8.2. Πρόσβαση των νοικοκυριών στο διαδίκτυο (2000-2001) (% επί του συνόλου)

Πηγή: Eurostat (επεξεργασία στοιχείων Ι.Ο.Μ.).



144 / 161

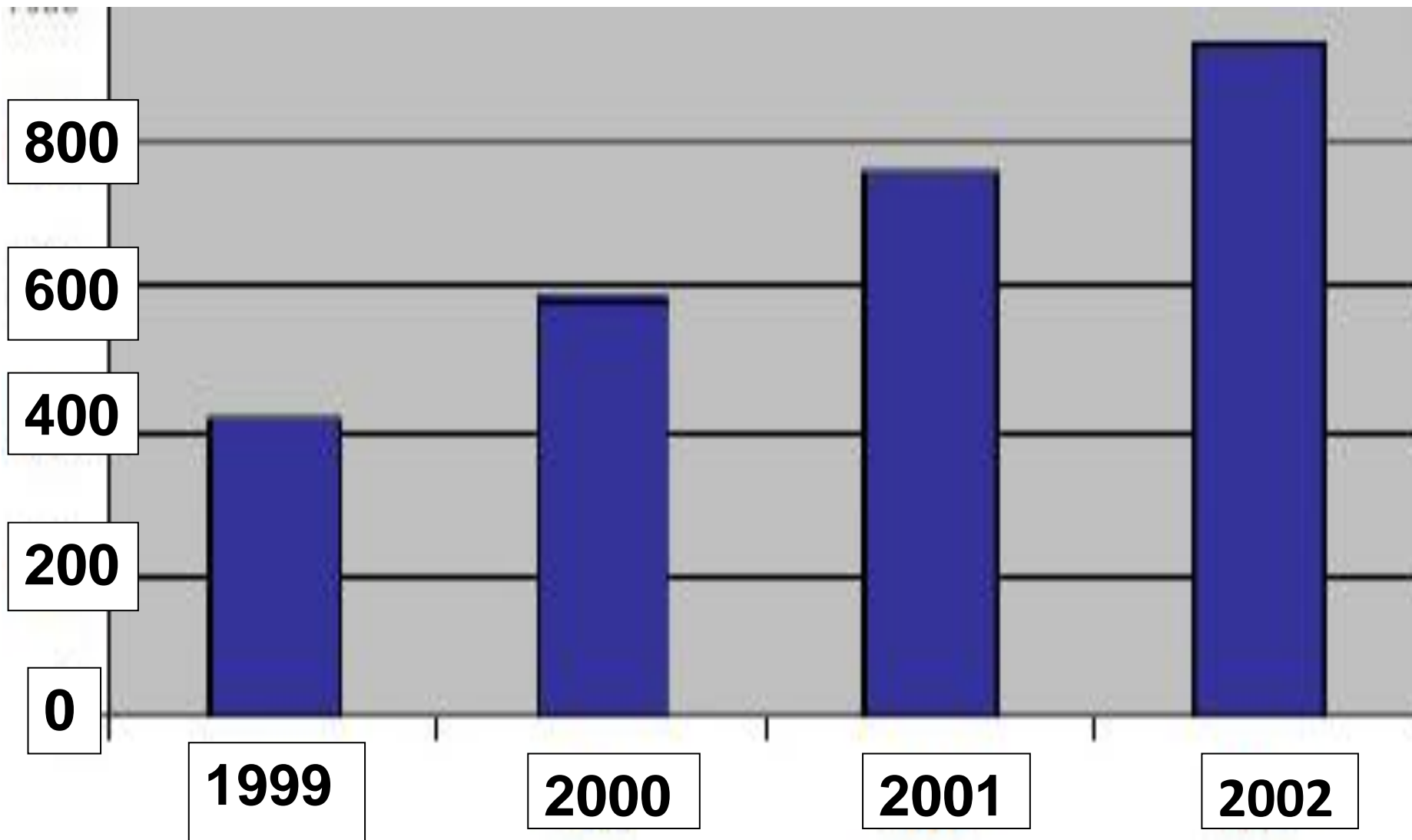
- Ελλάδα
- Ισπανία
- Πορτογαλία
- Γαλλία
- Ιταλία
- Γερμανία
- Βέλγιο
- Ιρλανδία
- Λουξεμβούργο
- Αυστρία
- Βρετανία
- Φινλανδία
- Δανία
- Σουηδία
- Ολλανδία
- Ε.Ε.15
- Η.Π.Α.
- Ιαπωνία

«Αν σήμερα έχουμε όλοι μας συνείδηση του γεγονότος ότι ζούμε σε "έναν κόσμο" αυτό οφείλεται σε μεγάλο μέρος στη διεθνή έκταση των μεσων επικοινωνίας. Όποιος ανοίγει την τηλεόραση και βλέπει τις "διεθνείς ειδήσεις" κατά κανόνα βλέπει ακριβώς αυτό: μια παρουσίαση γεγονότων που συνέβησαν την ημέρα εκείνη ή λίγο πιο πριν σε πολλά και διαφορετικά μέρη του κόσμου. Τα τηλεοπτικά προγράμματα και οι τηλεοπτικές ταινίες πουλιούνται σε μεγάλες διεθνείς αγορές. Εκατομμύρια ανθρώπων παρακολουθούν τα προγράμματα αυτά σε συνέχειες. Όλες αυτές οι εξελίξεις εκφράζουν την εμφάνιση μιας

παγκόσμιας πληροφοριακής τάξης -ένα διεθνές σύστημα παραγωγής, διανομής και κατανάλωσης πληροφοριών. Όπως άλλες όψεις της παγκόσμιας κοινωνίας η νέα πληροφοριακή τάξη αναπτύχθηκε άνισα και αντανακλά τις διαφορές μεταξύ των αναπτυγμένων κοινωνιών και των χωρών του τρίτου κόσμου» (Α. Γκίντενς, 2002 : 507-508).

Γράφημα 8.3. Αριθμός νοικοκυριών με ηλεκτρονικό υπολογιστή στην Ελλάδα (1999-2002) (σε χιλιάδες)

Πηγή: Eurostat, SD estimate, European Audiovisual Observatory, Yearbook 2002, Εθνική Έρευνα για τις Νέες Τεχνολογίες και την Κοινωνία της Πληροφορίας 2002 (επεξεργασία στοιχείων Ι.Ο.Μ.).



«Με πολλές φανφάρες οι εταιρείες της τηλεφωνίας και της τηλεόρασης ξεκίνησαν δωδεκάδες δοκιμών, για να παρουσιάσουν τα οράματα τους για τα ταχύτατα ηλεκτρονικά δίκτυα που θα ένωναν τα σπίτια με άπειρες δυνατότητες ανάκτησης πληροφοριών, επικοινωνίας, εκπαίδευσης και ψυχαγωγίας. Προχωρώντας παραπαίοντες προς έναν απόμακρο στόχο ενός καλωδιωμένου κόσμου, ήταν πολύ απασχολημένοι για να προσέξουν το απείθαρχο πλήθος των χάκερς*, των μηχανικών και των φοιτητών που έτρεχαν ανάμεσα στα πόδια τους. Έπρεπε να είχαν προσέξει

περισσότερο. Γιατί ενώ οι γίγαντες απλώς μιλούσαν για μια υπερλεωφόρο της πληροφορίας, τα μυρμήγκια δημιούργησαν μια πραγματική υπερλεωφόρο: Το Ιντερνετ» (The Economist, 1995).

Γράφημα 8.4. Κατοχή Η/Υ, χρήση Η/Υ και χρήση διαδικτύου στην Ελλάδα κατά φύλο (2001)

Πηγή: Ε.Ε.: Ευρωβαρόμετρο, Ιούνιος 2001 (βλ. επίσης Εθνικό Δίκτυο Έρευνας και Τεχνολογίας, Α.Ε., Υπουργείο Ανάπτυξης και Μακεδονικό Πρακτορείο

Ειδήσεων,
www.mpa.gr/specials/edet/).

-Γυναίκες

-Μέσος όρος

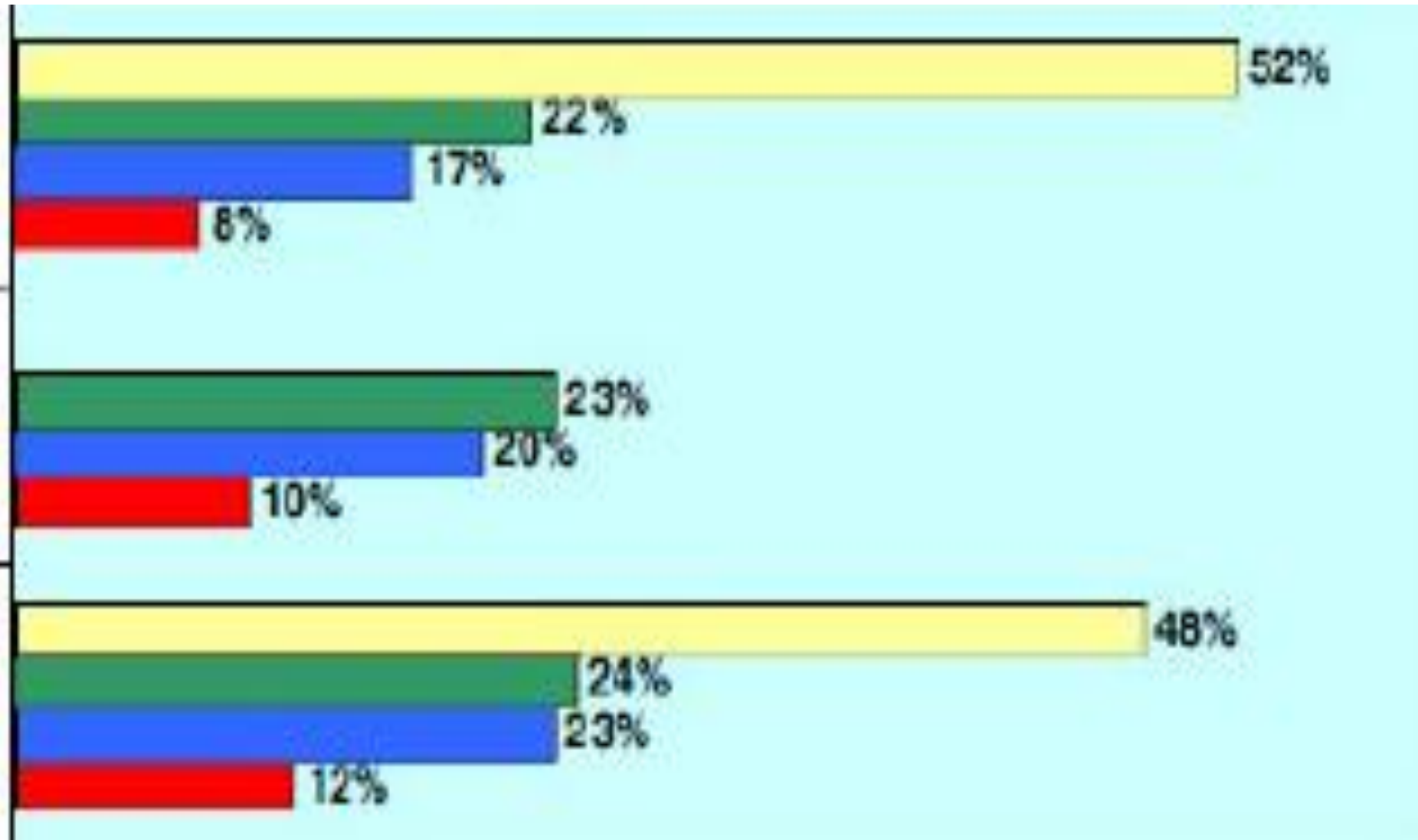
-Άντρες

 Χρήση Internet

 Χρήση Η/Υ

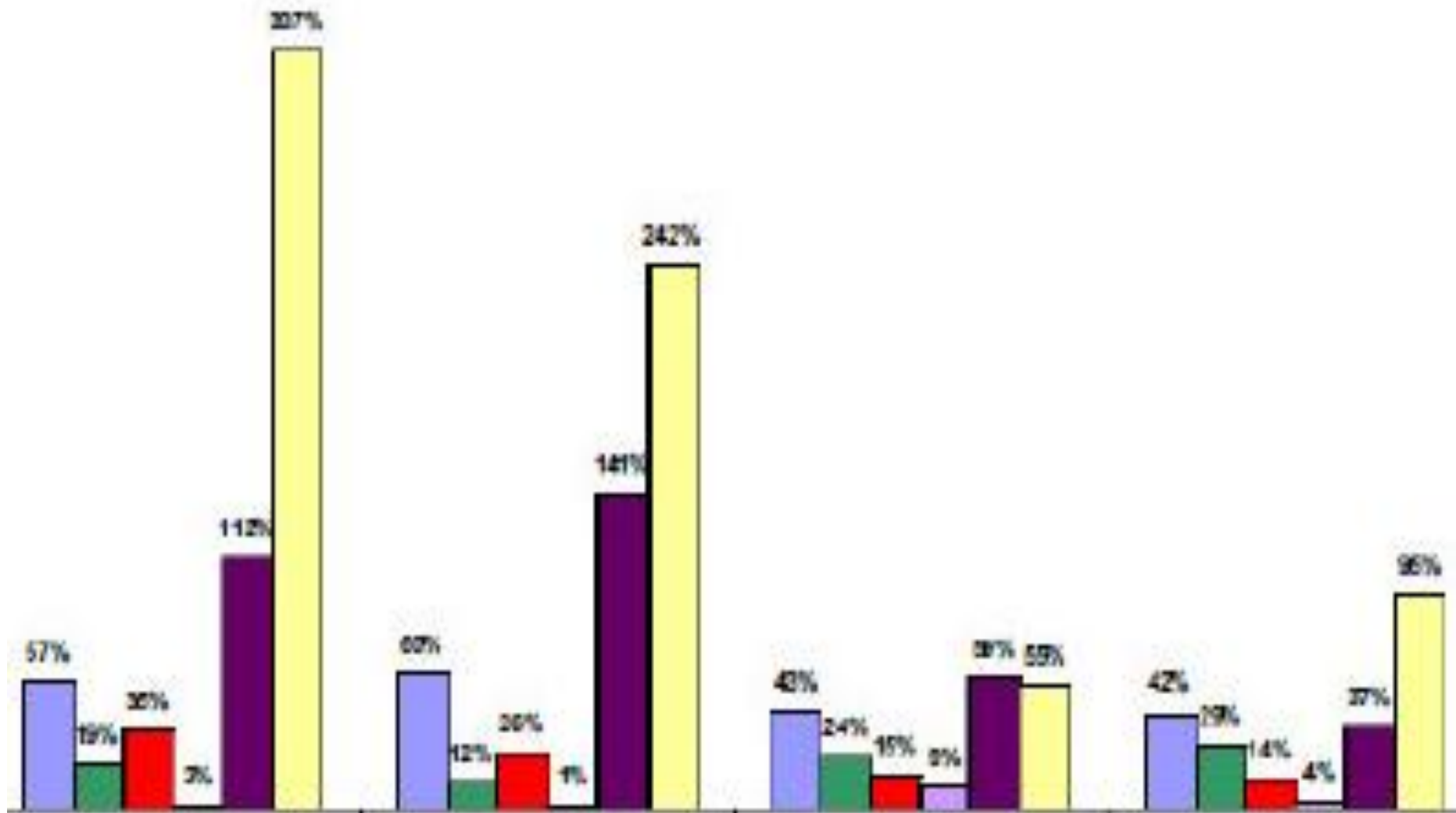
 Κατοχή Η/Υ

 % στο Δείγμα



Γράφημα 8.5 Χρήση διαδικτύου, ψηφιακό χάσμα στην Ελλάδα και την Ε.Ε. κατά δημογραφικά χαρακτηριστικά των χρηστών

Δείκτης ψηφιακού χάσματος = (χρήση υψηλής - χρήση χαμηλής)/μέσος όρος χρήσης Πηγή: Ε.Ε.: Ευρωβαρόμετρο, Ιούνιος 2001 (βλ. επίσης Εθνικό Δίκτυο Έρευνας και Τεχνολογίας, Α.Ε., Υπουργείο Ανάπτυξης και Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων, www.mpa.gr/specials/edet/).



-Εισόδημα (>700χιλ<150 χιλ)

-Ηλικία (19-24>55)

-Ενεργός πληθυσμός

-(Εργαζόμενοι/Άνεργοι)

-Αστικοποίηση

(Αστικές/ Αγροτικές)

■ Χρήση υψηλής –Ε.Ε.

■ Χρήση χαμηλής-Ε.Ε.

■ Χρήση υψηλής-Ελλάδα

■ Χρήση χαμηλής-Ελλάδα

■ Χάσμα-Ε.Ε.

■ Χάσμα-Ελλάδα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

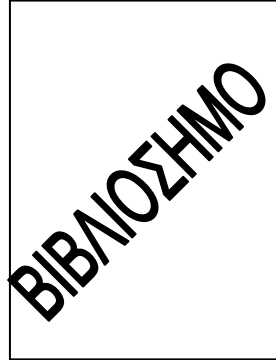
7.2. Κοινωνικές βάσεις της εξουσίας.....	9
Το μοντέλο των ελίτ.....	10
Το πλουραλιστικό μοντέλο.....	14
Το μαρξιστικό μοντέλο.....	18
7.3. Πολιτική συμπεριφορά και κοινωνικοί παράγοντες που την επηρεάζουν.....	29
7.3.1. Πολιτικά κόμματα.....	30
7.3.2. Ομάδες συμφερόντων.....	40
7.3.3. Κοινή γνώμη.....	45
7.3.4. Πολιτική και εκλογική συμπεριφορά.....	57
7.3.5. Ενδεικτικές εμπειρικές έρευνες- Εκπροσώπηση στη Βουλή.....	67
7.4. Πολιτική αλλοτρίωση.....	86

**8. ΤΟ ΑΤΟΜΟ, Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.....114**

Εισαγωγή.....115

**8.1. Τα ΜΜΕ :η διάδοση και η
χρήση τους στη σύγχρονη
ελληνική κοινωνία.....118**

Με απόφαση της Ελληνικής Κυβέρνησης τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου τυπώνονται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν βιβλιόσημο προς απόδειξη της γνησιότητάς τους. Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δε φέρει βιβλιόσημο, θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7, του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α΄).



Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου